

Hồi 33**Bí Ẩn Diễn Tiếp Những Bí Ẩn
Anh Hùng Phát Nộ Động Sát Cơ**

Có biến xảy ra ư, thiếu hiệp?

Phát hiện Bàng Điều cuối cùng cũng thuyết phục được Diệp Mạc, chàng vội
đáp lời:

- Đúng vậy! Nhưng tiên bối cứ tùy tiện! Đừng lưu lại đây, và cũng đừng lo cho vãn
bối.

Vô Danh Tẩu Bàng Điều đáp ứng nhanh:

- Nếu vậy, chờ ta đưa Đô Pháp ra ngoài rồi sẽ liệu tính. Cáo biệt!

Vút! Vút!

Nhìn họ bỏ đi, chàng tuy có hơi ngẩn người nhưng không vì thế mà trách họ.

Chẳng phải họ còn có chuyện của họ và việc đang xảy đến là do chàng tự đề xuất,
tự gây ra?

Khẽ mỉm cười, chàng tung người lướt đi!

Vút!

Lạ quá, những tòa ngang dãy dọc ở Luạn Kiếm Quán sao đêm nay cho đến giờ vẫn
yên tĩnh?

Không tìm được tung tích của nhân vật ở Thanh Động. Chàng nghĩ lão có thể đã đi
thoát nên cũng muốn bỏ đi!

Chàng lao ra chính điện!

Thật là bất ngờ, chàng lại nhìn thấy nhân vật nọ với tình thế hết sức nguy ngập!

Vây quanh nhân vật nọ là hai lớp người đứng thành vòng tròn! Tất cả đều thủ kiếm
nhìn vào nhân vật nọ vẫn đứng lạng yên ở chính giữa.

Nhân vật nọ thủ kiếm bên tay tả. Vì là tay không thuận nên cho đến giờ nhân vật
nọ vẫn chưa dám khởi phát thế công!

Có lẽ Đinh Nhất Hải đã nghĩ lại, không muốn đoạt mạng nhân vật đó nữa! Lão
đang đứng ngoài, miệng tươi cười, chờ đến lúc nhân vật nọ tự nhận ra tình thế và tự ý bỏ
cuộc!

Bên cạnh Đinh Nhất Hải, đứng ở hai bên là hai nhân vật lạ mặt! Và hai nhân vật này tuy chàng chưa nhìn thấy bao giờ nhưng qua thần thái đỉnh đặc của họ chàng thừa biết họ đều là cao thủ vào hàng tuyệt đỉnh!

Chàng đứng lui vào một góc khuất nhìn diễn biến trước mặt và suy nghĩ thật lao lung!

Tình thế này, nếu chàng muốn ứng cứu và giúp nhân vật nạn chạy thoát, chỉ còn cách mạo hiểm lặn xả vào!

Tuy vậy, chính vì sự hiện diện của hai nhân vật lạ mặt kia. Thân thủ cao thâm như thế nào chưa rõ, chàng vì thế phải lưỡng lự!

Bất ngờ chàng nghe Đinh Nhất Hải phát thoại:

- Người đừng trông chờ vào gã Xích Phát Kim Diện kia nữa vô ích! Bây giờ người chỉ có hai con đường để chọn lựa! Một là thuận theo ta, ngoan ngoãn lưu lại như bao lâu nay người đã lưu lại! Hai là, người của Ngũ Mai Kiếm trang và Bát Quái Kiếm trang sẽ phanh thây người, nhân vật duy nhất của Quỷ Kiếm Môn còn sót lại!

Chàng nghe thế, nửa mừng nửa lo! Mừng vì lão vừa để lộ nhân vật nạn chính là Đại Kiếm sĩ Trang Vô Nhận. Lo vì lão phen này kể như đã có chủ định, sẽ không buông tha nếu nhân vật nạn không kịp thay đổi thái độ!

Đang chưa biết phải làm gì, Liễu Hận chợt hoang mang khi cùng một lúc nghe đủ bốn tràng cười từ bốn hướng vang đến:

- Ha... ha... ha...

- Ha... ha... ha...

Trong đó có một câu nói vô tình để lộ ý đồ:

- Ha... ha... ha...! Quỷ Kiếm Môn còn người sống sót thật ư?

Vút! Vút!

Bốn nhân vật xuất hiện! Họ chính là chưởng môn của bốn kiếm phái: Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn và Côn Luân. Và câu nói kia là của Cổ Vấn, chưởng môn của phái Côn Luân.

Sự xuất hiện của bốn vị chưởng môn nhân khiến chàng tăng cao sự cảnh giác.

Nhờ đó, chàng không thể không nhìn thấy sự thay đổi thần sắc một cách kỳ lạ của cả bảy tám nhân vật!

Đại Kiếm sĩ Trang Vô Nhận giận dữ xạ mắt nhìn bốn vị chưởng môn nhân.

Đinh Nhất Hải tuy cũng nhìn bọn chưởng môn nhân nhưng là cái nhìn lo ngại.

Hai vị chưởng môn của hai phái Võ Đang và Hoa Sơn thì kinh dị nhìn Trang Vô Nhận.

Hai vị chưởng môn còn lại thì phần hận nhìn hai nhân vật lạ mặt đang đứng hai bên Đỉnh Nhất Hải.

Và sau cùng hai nhân vật này lại ngạo mạn nhìn trả lại hai vị chưởng môn Côn Luân và Nga My những cái nhìn thách thức!

Toàn trường vì thế phải phảng lạng như tờ! Và đây là sự phảng lạng tất yếu để báo trước một điều gì đó thật trọng đại sắp xảy ra!

Sự trọng đại đó lập tức bùng nổ! Khởi phát từ Trang Vô Nhận!

Đại Kiếm sĩ Trang Vô Nhận gầm lên phần nộ:

- Tứ kiếm phái! Bọn đã hủy diệt Quý Kiếm Môn! Mười năm qua, Trang Vô Nhận ta luôn chờ đợi đến lúc này! A...! Giết! Ta phải giết tất cả bọn người để báo thù rửa hận!

Sự việc càng thêm bùng nổ khi Cổ Vấn cũng gầm lên:

- Bạch Cốt Kiếm! Bốn chưởng môn tìm người đã lâu rồi! Người phải nạp mạng!

Chưởng môn Nga My phái cũng gào lên bi phẫn:

- Người cũng vậy, Thái Tuế Diêm La! Người phải chết để đền mạng cho sư phụ ta!

Vừa gầm gào, cả hai vừa động thân lao đến chỗ Đỉnh Nhất Hải đang đứng giữa hai nhân vật lạ mặt nộ!

Hai nhân vật nộ chính là đối phương của hai vị chưởng môn, họ liền có phản ứng!

Một trong họ, chột rút ra một thanh quái kiếm và cười sằng sặc:

- Cổ Vấn! Bạch Cốt Kiếm ta khiếp sợ người sao?

Nhân vật còn lại vội lao đến đón đầu chưởng môn Nga My phái:

- Nào người lại đây! Sư phụ người vẫn chờ người ở dưới tuyên đài! Người mau xuống đó với lão! Ha... ha... ha...

Hai nhân vật lạ mặt đã bị hai vị chưởng môn cầm chân, đây quả là cơ hội tốt cho Liễu Hận.

Chàng lao ra.

Vút!

Chàng gầm lên đánh động cho Trang Vô Nhận biết sự hiện diện của chàng:

- Còn chờ gì nữa? Đánh!

Vù...

Chàng phát kinh! Và đối tượng của chàng chính là lão thất phu Đỉnh Nhất Hải.

Ào... Ào...

Đinh Nhất Hải nếu đang thất kinh vì diễn biến đang phát sinh ngoài ý muốn thì còn thất kinh nhiều hơn trước sự xuất hiện không nên có của chàng, Xích Phát Kim Điện Đoạn Hồn Đinh.

Lão vũ lộng hữu kiếm, phát động tả kình:

- Xích Phát Kim Điện! Đỡ! Đỡ!

Véo...

Vù...

Trang Vô Nhận phấn khích hùng tâm, tả thủ loang kiếm:

- Kẻ nào dám ngăn ta, kẻ đó phải chết!

Véo... Véo...

Điều động bọn thuộc hạ là Đoàn Vi Hưng, lo phát tay làm hiệu:

- Vây chặt ác ma Quỷ Kiếm Môn! Đánh!

Bọn chúng nhất tề loang kiếm, khí thế kinh thiên động địa!

Chính lúc đó, Vô Danh Tẩu không hiểu sao đã quay lại:

- Đoàn Vi Hưng! Nạp mạng!

Véo...

Đoàn Vi Hưng thất kinh, kêu:

- Lão là ai? Sao... Đỡ!

Véo...

Toàn trường lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn với đủ mọi thanh âm vang lên chát chúa.

Ầm! Ầm!

Choang! Choang!

Keng... Keng...

Và đủ tiếng gầm thét với đủ tâm trạng cũng vang lên:

- Ôi chao! Hự!

- A... A...

- Đỡ!

- Nạp mạng!

Trong lúc đó, Liễu Hận và Đinh Nhất Hải cũng đã hai lượt chạm kình! Và kẻ thất thế chính là lão Đinh!

Lão lùi từng bước.

Chàng hung hăng tiến lên từng bước.

Cuối cùng chàng nghe Trang Vô Nhận gào lên phần uất:

- Đài Phong, tên đạo trưởng lỗ mũi trâu vô sỉ! Ta quyết liều mạng với ngươi!

Đưa mắt nhìn, chàng phát hiện tuy có Vô Danh Tẩu ngăn cản được Đoàn Vi Hưng, nhưng do chưởng môn Võ Đang phái và Hoa Sơn phái đã lao vào nên Trang Vô Nhận thật sự phải lâm cảnh khốn đốn.

Lo cho Trang Vô Nhận, chàng đành phải buông bỏ lão họ Đinh để tận lực lao đi!

Vút!

Chàng hát kinh, xô bật vị chưởng môn Võ Đang phái có đạo hiệu là Đài Phong.

- Lui lại nào!

Ầm!

Phát hiện Trang Vô Nhận ngay khi thoát hiểm vẫn hùng hổ lao vào Đài Phong đạo nhân, chàng lớn tiếng nhắc nhở:

- Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn! Mau chạy đi!

Trang Vô Nhận vẫn quyết liệt lăn xả, ném cho chàng một câu:

- Hủy diệt Quỷ Kiếm Môn, ta đâu thể buông tha cho tên đạo sĩ thối Đài Phong? Đờ!

Véo...

Đây là lần thứ hai Liễu Hận nghe Trang Vô Nhận đề quyết Đài Phong đạo trưởng là kẻ đã góp phần hủy diệt Quỷ Kiếm Môn. Chàng bưng bưng lửa giận.

Nhưng kịp nghĩ lại, chàng vừa muốn bảo lưu diện mạo chàng đang dùng - không thuận tiện nếu chàng muốn báo thù rửa hận cho Quỷ Kiếm Môn, Chàng vừa muốn bảo toàn tánh mạng cho Trang Vô Nhận đang kiệt sức dần dần. Chàng đành dùng chưởng, đẩy lùi hết đợt tiến công này đến đợt tiến công khác của lũ thuộc hạ Ngũ Mai Kiếm Trang.

- Bọn ngươi muốn chết thật ư? Đờ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Nhân cơ hội đó, Đinh Nhất Hải len lén lao đến chỗ Trang Vô Nhận:

- Ngươi phải chết!

Véo...

Phát hiện hành vi đê tiện của lão, Liễu Hận vội lao đến!

Vút!

Nhưng chàng chưa lao đến nơi, bất ngờ nghe có những tiếng hô hoán từ xa vang đến:

- Sư phụ! Lão quái nhân ở Hắc Động đang hung hãn phá động!

Kinh nghi, chàng đưa mắt nhìn!

Hai gã vừa hốt hải chạy đến vừa hô hoán chính là hai gã chàng đã gặp tại Hôi Nhạn Sơn! Chúng là đệ tử của Đinh Nhất Hải, trước kia có phận sự canh giữ Tử Kim Mê Động và là bọn đã bị chàng phát hiện đang uy hiếp Viên Tử Quân chỉ vì muốn chiếm đoạt Linh Chi Thảo!

Nghe tin lão quái ở Hắc Động có hành vi như vậy, Đinh Nhất Hải bất ngờ tung người lao đi!

Vút!

Trang Vô Nhận nhờ đó thoát nạn, lập tức xoay kiếm ngăn đỡ chiêu kiếm ám toán của Đài Phong đạo trưởng:

- Ác đạo! Xem kiếm!

Choang!

Soạt!

Do tả kiếm là tay không thuận và do phát chiêu chậm hơn so với chưởng môn Võ Đang phái, Trang Vô Nhận tuy còn giữ được kiếm nhưng bờ vai tả phải bị trúng kiếm!

Phát hiện điều này, chàng lập tức lao đến:

- Chớ đắc ý vội! Đỡ!

Vù...

Ầm! Hự!

Chưởng môn phái Võ Đang, Đài Phong đạo trưởng bị trúng kinh, phải loạng choạng thối lui!

Nhân cơ hội, chàng tiến đến kịp đỡ lấy thân hình Trang Vô Nhận đang lao đảo.

Xốc lão lên lưng, chàng băng mình lướt đi!

Vút!

Lao ngang chỗ Vô Danh Tẩu, chàng quát:

- Chạy được rồi! Họ Đoàn kia, đỡ!

Vù...

Đoàn Vi Hưng đang giao đấu ngang ngựa với Vô Danh Tẩu, phát hiện có ngọn kinh uy mãnh đang cuồn đến, vội đảo người lẩn tránh!

Vút!

Vù...

Vô Danh Tẩu được dịp, vội lao đi!

Nhưng Vô Danh Tẩu không bỏ chạy như chàng vừa bảo!

Nhìn lão chạy vào trong, chàng vội đuổi theo lão!

Vút!

Đuổi kịp, chàng khẽ hỏi:

- Tiền bối muốn giải cứu Hoàng Tùng?

Vô Danh Tẩu gật đầu, thừa nhận:

- Đúng vậy! Ta...

Vô Danh Tẩu chưa dứt lời, bất ngờ ở phía đối diện có hai nhân vật lao đến.

Kịp thấy trước, chàng kéo lão Vô Danh Tẩu qua một bên:

- Có người đang đến!

Chàng vừa hành động xong, hai nhân vật nọ với khinh thân pháp thật thượng thặng lao vọt ngang!

Vút! Vút!

Vô Danh Tẩu thất sắc:

- Họ là ai? Công phu quả vô thượng!

Không đáp, chàng chọt bảo lão:

- Tiền bối muốn cứu Hoàng Tùng thì nên hành động thật khẩn trương. Sau đó chớ nên lưu lại!

Vô Danh Tẩu kinh ngạc:

- Còn thiếu hiệp? Thiếu hiệp muốn lưu lại sao?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Văn bối nghĩ đã đến lúc văn bối xuất đầu lộ diện bằng diện mạo thật rồi!

Vừa nói, chàng vừa tự ý bôi bỏ lớp dị dung!

Nhìncg, Vô Danh Tẩu đoán được phần nào ý định nên hỏi, lúc đưa tay chỉ Trang Vô Nhận:

- Thiếu hiệp chỉ quan tâm đến vị này, phải chăng thiếu hiệp cũng là người Quỷ Kiếm Môn?

Chàng đành thú nhận:

- Không sai! Ở ngoài kia đều là thù nhân của văn bối! Văn bối phải báo thù!

Vô Danh Tẩu gật đầu:

- Nếu vậy, chúng ta tạm chia tay! Đại ân lần này, ta sẽ...

Chàng xua tay:

- Bất tất! Tiền bối đi nhanh đi!

Không nói gì, Vô Danh Tẩu chỉ nhìn chàng rồi lặng lẽ lao đi!

Vút!

Trang Vô Nhận chột lên tiếng:

- Người là người Quỷ Kiếm Môn thật ư?

Chàng chưa kịp đáp, phát hiện có tiếng động khả nghi liền quát khê:

- Ai?

Có tiếng nữ nhân đáp lại:

- Thiếu Môn chủ! Ta đây!

Chàng kinh ngạc:

- Tam thúc mẫu?

Mẫu thân của Viên Tử Quân xuất hiện với vẻ mặt hết hoảng:

- Thiếu Môn chủ có nhìn thấy Tử Quân?

Chàng kinh hoảng:

- Tử Quân...

Âm thanh của chàng phải bị bỏ dở giữa chừng, do tiếng kêu kinh ngạc của Trang Vô Nhận vang lên:

- Tam muội vừa gọi ai là Thiếu Môn chủ?

Vị phu nhân biến sắc nhìn Trang Vô Nhận:

- Các hạ là ai? Sao gọi ta như vậy?

Chàng vội xen lời:

- Tam thúc mẫu! Đây là Đại Kiếm sĩ Trang Vô Nhận!

Vị phu nhân ngơ ngác:

- Trang đại huynh còn sống? Hóa ra Tử Quân đã giải thoát được cho Trang đại huynh?

Chàng kinh nghi:

- Tam thúc mẫu nói vậy. Không lẽ Tử Quân đã lẻn vào Luận Kiếm Quán?

Vị phu nhân hoang mang:

- Chẳng phải Tử Quân đã giải nguy cho...

Chàng thở hắt ra:

- Không phải! Là do tiểu diệt! Tiểu diệt nào nhìn thấy Tử Quân?

Vị phu nhân thất kinh:

- Nguy tai! Đã ba ngày Tử Quân không quay lại tìm ta...

Chàng tỉnh ngộ, vội đặt Trang Vô Nhận xuống:

- Tam thúc mẫu hãy chăm sóc cho Đại thúc thúc! Tiểu diệt lập tức đi tìm Tử Quân!

Chàng dứt lời, định lao đi thì bị vị phu nhân gọi lại:

- Chậm đã, Thiếu Môn chủ!

Chàng cau mày:

- Còn việc gì nữa ư?

Vị phu nhân bối rối:

- Nếu Tử Quân chưa bị lộ tung tích, y chính là Từ Kim!

Chàng sững sờ:

- Từ Kim? Từ Kim là do Tử Quân cải dạng?

Vị phu nhân vừa gạt đầu, chàng căn dặn họ thật khẩn trương:

- Được rồi! Tử Quân sẽ do tiểu diệt lo liệu! Ngay bây giờ Tam thúc mẫu hãy lên đưa Trang đại thúc thoát đi! Nhị vị nên đến nơi này để hội diện với gia mẫu!

Chàng chỉ điểm cho họ lối đi đến thánh địa Ngũ Kỳ Giáo, nơi mẫu thân chàng đang bị bọn Thánh Kỳ Giáo lưu giữ!

Do ai cũng vội, chàng thì vội tìm Tử Quân, hai nhân vật kia do được tin Môn chủ phu nhân vẫn còn nên vội cho việc hội diện, chàng vừa dứt lời liền lao đi!

Vút!

Đang chạy đi và chưa biết chạy về phía nào, chàng chợt nghe có tiếng chấn kinh âm âm vọng đến!

Kinh nghi, theo âm thanh, chàng tìm đến gian địa đạo có máu chốt cơ quan mang sắc màu bạch.

Tiếng chấn kinh vẫn từ dưới vang lên.

Chàng không chậm trễ, vội lao vào!

Ở đây, không chỉ có một gian thạch thất như chàng đã thấy ở nơi giam giữ Diệp Mạc và Trang Vô Nhận! Trái lại có tất cả ba gian thạch thất!

Gian ngoài cùng được bỏ trống vì người lưu ngục ở gian này có lẽ đã bỏ đi!

Ở hai gian kế tiếp, chàng phát hiện Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng đang cật lực giao chiến với hai gã đại hán.

Cả hai đang khốn đốn với Toái Bia Chưởng của đối phương. Điều đó cho thấy hai gã đại hán này cũng là đệ tử của lão Đinh Nhất Hải như hai gã khi nãy!

Chàng phần nộ định giúp Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng! Bất ngờ có tiếng Vô Danh Tẩu kêu:

- Thiếu hiệp đến đúng lúc lắm! Hãy vào trong diệt trừ tên âm tặc!

Nghe đến hai chữ âm tặc, chàng như bị chấn động khi nghĩ đến Viên Tử Quân.

Chàng lao nhanh vào trong theo sự chỉ điểm của Vô Danh Tẩu.

Vút!

Chàng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa:

- Đoàn Vi Lịch! Người phải C... h... ế... t...!

Vù...

Nghe tiếng gầm, bàn tay nhơ nhuốc của Đoàn Vi Lịch đang sờ soạn khắp người Viên Tử Quân lập tức giật nảy lên như bị bỏng lửa!

Y quay lại và hồn phi phách tán khi phát hiện Liễu Hận đang quật búa vào y một ngọn kinh bài sơn đảo hải!

Để tự cứu mạng, theo bản năng y đưa tay chộp kiếm.

Nhưng ngọn kinh của chàng đến quá nhanh, trước lúc tay chạm được vào kiếm.

Ầm!

Oa!

Y nhảy bật lên và bị dư kinh của Liễu Hận quật vào vách thạch thất bằng đá cứng.

Chàng nhanh nhẹn giải khai huyết đạo cho Viên Tử Quân.

Cử động được, nói được, Viên Tử Quân với đôi mắt ngầu đỏ khê gào lên:

- Thiếu Môn chủ!

Chàng khê gật đầu và vội vàng quay mặt đi để nàng có dịp thuận tiện chỉnh trang y phục vốn đã bị âm tặc Đoàn Vi Lịch làm cho xộc xệch!

Chàng vừa quay đi, Viên Tử Quân bất ngờ bật thét:

- Súc sinh! Người không thể dễ chết như thế!

Véo...

Chàng cả kinh vội quay lại!

Và chàng cảm thấy ghê người khi nhìn thấy Viên Tử Quân nhặt kiếm của Đoàn Vi Lịch và dùng nó để loạn kiếm phân thân chính chủ nhân của nó!

Phập! Phập! Phập!

Biết nàng đang lúc ần trút hận, Liễu Hận dù không đành lòng nhưng không dám lên tiếng hoặc ra tay ngăn cản nàng.

Lúc đó, tiếng kêu thất thanh của Vô Danh Tẩu Bàng Điều chọt vọng vào:

- A...! Độc chưởng!

Chàng giật nảy mình với nhiều nghi vấn bất ngờ lướt qua tâm trí! Chàng tung người lao ra!

Vút!

Và, một ngọn kiếm bất chợt bay thẳng vào chàng với khí thế thật lạnh lẽ.

Vụt!

Đưa mắt lướt nhìn, chàng phát hiện Vô Danh Tẩu đã mất kiếm và hai tay thì ôm ngực lảo đảo!

Biết đó là thanh kiếm của Vô Danh Tẩu vừa bị một chưởng kinh chấn bay, chàng vội vươn tay chớp lấy thanh kiếm vô chủ!

Có kiếm trong tay, chàng như có được sự hưng phấn vô tả!

Chàng nhanh tốc lao đến, ngay lúc gã nọ định hạ sát thủ với Vô Danh Tẩu:

- Dừng tay!

Véo...

Gã nọ không thể không dừng cho dù chỉ còn một sát na nữa chưởng của y sẽ đoạt mạng Vô Danh Tẩu. Bởi mũi kiếm của chàng đang chí vào huyết Hâu Lộ của y!

Gã thất sắc và toàn thân rúng động.

- Người là... là...

Chàng dần giọng:

- Liễu Hận! Đào Liễu Hận!

Gã càng thêm khiếp đảm:

- Người định... định...

Chàng cười lạnh:

- Ta chỉ muốn người đáp lại một câu thôi! Vốn vẹn một câu thôi!

Gã hoàn toàn líu lưỡi:

- Đ... ư... ợ... c...!

Chàng hít dài một hơi thanh khí:

- Độc chưởng! Phải chăng là do sư phụ ngươi, Đinh Nhất Hải truyền thụ?

Gã run bắn khắp người:

- Ph...phải!

Từ đôi mục quang của chàng chợt bắn xạ một tia mắt chất chứa toàn phần hận:

- Đáng chết!

- Ngươi...

Phập!

Thu kiếm về, chàng chực nhớ vừa rồi thay vì buông tha cho y nhưng do quá phần hận chàng đã để nỗi phần hận trào dâng khiến vô tình đã giết y!

Tuy vậy, chỉ sau một thoáng nuối tiếc ngẩn ngủ chàng vẫn nghĩ:

- "Y có chết cũng đáng! Hừ! Hạng ác ma như Đinh Nhất Hải không thể không trăm thảo trừ căn!"

Đưa mắt nhìn lên, Hoàng Tùng đang khốn đốn vì Độc chưởng được gã còn lại thi triển, sự phần hận lại đến với chàng.

Chàng tung người lướt đến:

- Nạp mạng!

Véo...

Bung! Phập!

Sự kết thúc chóng vánh của chúng khiến Hoàng Tùng bàng hoàng ngơ ngác.

Không muốn giải thích, cũng chẳng muốn phí lời, chàng đưa tay chỉ vào Vô Danh Tẩu:

- Chất độc của Độc chưởng rất dễ giải trừ! Các hạ mau đưa lão nhân đi tìm giải dược. Nhưng hãy nhớ rằng, hậu quả của Độc chưởng là bị thất tán võ công. Các hạ cần chăm sóc thật cẩn thận.

Không để Hoàng Tùng kịp phản ứng, chàng đưa mắt nhìn Vô Danh Tẩu:

- Nếu thật sự hữu duyên, chúng ta rồi sẽ có ngày gặp nhau! Cáo biệt!

Lúc đó, Viên Tử Quân hung hăng cầm kiếm lao đi, khiến chàng phải vội vàng bám theo hỗ trợ.

Vút!

Hồi 34

Mộc Quan Kinh Đột Nhiên Xuất Hiện

Đình Nhất Hải Giáo Chủ Ngũ Kỳ

Chàng thật sự ngạc nhiên trước một cảnh trạng hết sức lạ lùng!

Không còn một bóng dáng một ai ở nơi đáng lẽ phải tranh phong dữ dội với Cổ Vấn chưởng môn Côn Luân phái.

Không có Thái Tuế Diêm La thật ra phải cùng chưởng môn Nga My giao đấu sinh tử.

Cũng không thấy Đình Nhất Hải và bầu đoàn hạ nhân của lão, cũng không có sự hiện diện của Đài Phong đạo trưởng hoặc chưởng môn Hoa Sơn phái.

Tất cả đều vắng mặt một cách lạ thường! Và chàng chợt nhớ lại bóng dáng của hai nhân vật đã lao vượt qua. Khi chàng và Vô Danh Tẩu cùng có ý rời khỏi trận chiến vẫn diễn khai.

Chàng nghĩ:

- "Hai nhân vật đó có thân pháp vô thượng, phải chăng là hai nhân vật bị Đình Nhất Hải lưu ở Lam Động và Bạch Động? Họ đến đây và gây khiếp đảm cho toàn trường, buộc tất cả phải bỏ đi!"

Thấy chàng không đi nữa, Viên Tử Quân hậm hực:

- Làm gì mà người thù người ra vậy?

Chàng đem điều chàng đang nghĩ nói cho Viên Tử Quân biết.

Nàng bĩu môi khinh thị:

- "Người đứng là gốc tử! Hai nhân vật ở Lam Động và Bạch Động chính là Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La! Người không thể cùng một lúc vừa nhìn thấy họ ở nơi này, sau đó lại nhìn thấy họ ở nơi khác.

Chàng kinh ngạc:

- Sao cô nương biết?

- Hừ! Ta đã thám thính không còn sót chỗ nào ở Luận Kiếm Quán này! Người đừng ngạc nhiên nếu có điều gì đó ở Luận Kiếm Quán này ta không biết.

Chàng vờ hỏi:

- Cô nương thám thính được tất cả ư? Bằng cách nào?

Và chàng cười thâm vì cho đến giờ nàng vẫn giấu, không để lộ cho chàng biết nàng chính là Từ Kim, kẻ đã vờ thân cận để dò xét Đinh Nhất Hải!

Nàng bảo:

- Bằng cách nào ta không thể nói! Nhưng nếu có điều gì muốn hỏi, ta sẽ giải thích.

Chàng ngờ vực nhìn nàng:

- Vậy cô nương có biết ai bị giam ở ba thạch thất còn lại?

- Ở Thanh Động và Hồng Động đúng là hai nhân vật như người đã nói. Còn ở Hắc Động là một quái nhân, có tính nết thật lạnh lùng cay nghiệt!

- Cô nương không thể biết rõ lai lịch của họ?

- Điều đó thì ta chưa kịp dò xét đã bị lão phát hiện. Hừ! Nhưng ta biết một điều, võ công của năm nhân vật này lợi hại tùy theo sắc màu, cao nhân nhất là nhân vật ở Hắc Động.

Chàng thử dò hỏi nàng:

- Cô nương có biết tại sao Đinh Nhất Hải phải dùng đúng năm sắc màu như Ngũ Kỳ Giáo không?

Nàng thoáng ngập ngừng rồi vô tình thú nhận:

- Điều đó thì có! Khi ta bị giam giữ, nhờ lén nghe Đinh Nhất Hải đàm đạo cùng Bạch Cốt Kiếm, ta biết lão vẫn luôn suy nghĩ về năm sắc màu này. Nghe lão để lộ, như lão đang nhắm vào kỳ thư Thánh Ngũ Kiếm gì đó!

Chàng thất kinh:

- Thánh Ngũ Kiếm kỳ thư? Lão cũng biết ư?

Nàng cũng kinh ngạc:

- Người bảo "lão cũng biết" là hàm ý gì? Ngoài lão còn ai khác biết nữa?

Chàng nửa đáp nửa tự lẩm bẩm:

- Là Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ! Không lẽ lão họ Đinh và Độc Ma Ảnh thật sự có liên quan?

- Ha... ha... ha...

Một tràng cười vang lên thật đột ngột khiến Liễu Hận và Viên Tử Quân phải giật mình hốt hoảng.

Vút! Vút!

Hai bóng nhân ảnh xuất hiện!

Một người thì có một gương mặt thật lạnh lùng nhưng không phải dạng vô biểu cảm như nhân vật thứ hai.

Và đối với nhân vật thứ hai, Liễu Hận cứ ngỡ ngỡ là chàng đã một lần gặp mặt.

Chàng nhìn chú mục vào nhân vật đó! Ngoài bộ mặt thật sự vô biểu cảm, chàng còn nhận ra nhân vật này có vóc dáng khá quen! Chàng nghi ngờ cất tiếng:

- Nhị vị là ai? Đến đây với mục đích gì? Nếu muốn tìm Bắc Tung Sơn Đỉnh Nhất Hải, thú thật, tại hạ cũng đang tìm lão!

Nhân vật có gương mặt lạnh lùng vụt mở miệng:

- Đỉnh Nhất Hải nào? Còn vị tiểu cô nương kia. Cô nương vừa đề cập đến Bạch Cốt Kiếm, tất cả những gì cô nương vừa nói đều là sự thật?

Liễu Hận ngạc nhiên nhìn nhân vật có bộ mặt lạnh lùng, lão nói lão không biết Đỉnh Nhất Hải là ai, lão nói thật hay giả vờ? Trên võ lâm hiện giờ còn ai là không biết Đỉnh Nhất Hải?

Chàng nghe Tử Quân đáp với vẻ mặt hậm hực:

- Còn Đỉnh Nhất Hải nào nữa? Đây là Luận Kiếm Quán, cơ ngơi của lão! Ngay bên dưới Luận Kiếm Quán này, có một nơi được lão họ Đỉnh biệt riêng để Bạch Cốt Kiếm ẩn cư! Nếu tôn giá chịu bỏ công ra một ít, tất sẽ biết đâu là sự thật!

Nhân vật lạnh lùng khẽ quay mặt nhìn nhân vật bên cạnh có gương mặt vô biểu cảm:

- Các hạ nghe rồi chứ? Sao các hạ dám đối gạt ta? Hóa ra Bạch Cốt Kiếm luôn ở bên cạnh các hạ?

Như một tia chớp chợt lóe sáng lên trong tâm trí của chàng. Chàng kêu lên:

- Tôn giá là Mộc Quan Linh! Còn lão, Đỉnh Nhất Hải là lão, giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo cũng là lão!

Nhân vật có bộ mặt vô biểu cảm lập tức có biểu hiện của sự lúng túng! Nhưng sau một thoáng, sự lúng túng đó liền mất đi, thay thế vào là một tràng cười cuồng ngạo được lão buông ra thật dài:

- Ha... ha... ha...

Nhân vật có gương mặt lạnh lùng chợt chớp động hữu thủ!

Lập tức trên tay nhân vật này liền xuất hiện một thanh kiếm, cùng với một câu hỏi vừa lạnh lùng vừa hàm chứa sự bất bình:

- Đúng hay sai? Ta phải hiểu như thế nào về tràng cười của các hạ?

Nhân vật nọ lập tức đưa tay lên xoa qua gương mặt!

Một Đinh Nhất Hải thật sự bằng xương bằng thịt liền hiện hữu! Lão danh giọng:

- Đúng đấy! Thì sao nào? Mộc Quan Linh người nên nhớ hạn kỳ bốn năm như ước hẹn vẫn chưa chấm dứt. Chỉ sau hạn kỳ đó ta mới có bốn phận cáo tri tung tích của Bạch Cốt Kiếm như đã thỏa thuận. Còn bây giờ, người nên tuân thủ mọi ước thúc thì hơn! Ha... ha... ha...

Mộc Quan Linh vụt hóa đá, do lời nói của Đinh Nhất Hải hoàn toàn đúng với những gì đã kết giao giữa song phương.

Và Mộc Quan Linh phải giật thót người khi nghe Đinh Nhất Hải cất giọng thâm trầm buông lệnh:

- Tiểu tử và nha đầu kia bắt đầu làm ta khó chịu rồi đó! Đành phải nhờ Mộc Quan Linh người trừ khử chúng hộ ta vậy! Động thủ đi!

Câu nói quá bất ngờ và mưu mô quá lợi hại khiến Liễu Hận phải có hành động tiên hạ thủ vi cường!

Chàng động thân và động kiếm:

- Đinh lão tặc! Dã tâm của lão khiến đất trời cũng phẫn nộ! Ta phải diệt trừ lão! Đỡ!

Vút!

Véo...

Đinh Nhất Hải cười lạnh, vừa bước lùi vừa lên tiếng thúc hối:

- Kìa, Mộc Quan Linh? Không lẽ người cũng là hạng bội tín?

Mộc Quan Linh không phải là hạng bội tín! Điều đó đang được minh chứng qua việc Mộc Quan Linh xuất thủ, đỡ vào kiếm của Liễu Hận:

- Tiểu tử chớ trách ta! Đỡ!

Véo...

Choang!

Thủ pháp và nội lực của Mộc Quan Linh thật lợi hại! Kiếm chiêu lanh lẹ của chàng lập tức bị hóa giải.

Tuy nhiên chính Mộc Quan Linh phải lầy lẹm về nội lực của chàng, một nội lực quá thâm hậu không thể nào có được ở một người có niên kỷ như chàng.

Phát giác sự sững sờ đang thoáng qua ở Mộc Quan Linh, chàng lập tức đảo người lao nhanh về phía Đinh Nhất Hải:

- Lão tặc mau nạp mạng!

Vút!

Và kiếm chiêu của chàng thật thần tốc.

Véo...

Bắt buộc Đinh Nhất Hải phải xuất lực chống trả!

- Người hung hăng thế sao? Lui!

Véo...

Và kìa, đây là lần đầu tiên Liễu Hận nhìn thấy lão Đinh Nhất Hải sử dụng tả kiếm! Chúng tỏ lão là người thuận tả kiếm, đúng như lần chàng nhìn thấy lão và Mộc Quan Linh ấn chứng võ công. Và như vậy, lão đã từng hóa thân làm giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo với tay tả sử kiếm và hữu luôn vận dụng độc chưởng!

Choang!

Hổ khẩu lão Đinh Nhất Hải tê chồn do nội lực của lão chỉ hơn Mộc Quan Linh đôi chút, và dĩ nhiên phải kém Liễu Hận chút ít.

Chàng nộ khí xung thiên, tin chắc lão Đinh Nhất Hải chính là kẻ chủ xướng cho một bọn giả danh giáo đồ Ngũ Kỳ Giáo đã vây công hãm hại Viên Tử Linh, tam thúc của chàng.

Chàng nhanh tốc bật kiếm.

- Hãy xem...

Chàng định thi triển Diệt Gian Kiếm Tam Thúc nhưng ý định phải bất thành. Vì Mộc Quan Linh đang từ một bên lao ào vào với kiếm chiêu uy mãnh.

- Muốn báo thù hay rửa hận gì cũng được! Nhưng trước hết người phải đả bại ta đã! Đỡ!

Véo...

Thâm ý của Mộc Quan Linh, chàng thừa hiểu. Và chàng có cảm nhận ngay lúc này nếu muốn diệt trừ lão Đinh Nhất Hải quả là thiên nan vạn nan!

Chàng xoay kiếm hét lên:

- Đành vậy thôi! Mong tiền bối lượng thứ!

Véo...

Choang! Choang! Choang!

Đối với Mộc Quan Linh, chàng do không xem là đại địch nên không thể thi triển Diệt Gian Kiếm Tam Thúc! Chàng chỉ vận dụng Vô Danh Kiếm của chàng và Phích Lịch kiếm của Tam thúc Viên Tử Linh.

Tuy chỉ có hai loại kiếm pháp như vậy nhưng với nội lực tương đương một Giáp Tý của chàng cũng đủ bức dồn Mộc Quan Linh vào thế bị động!

Chàng vừa giao đấu với Mộc Quan Linh vừa đưa mắt nhìn chừng thái độ của Đinh Nhất Hải.

Do đó chàng thoáng lo ngại khi phát hiện lão họ Đinh như có ý đồ muốn lao đến!

Sự lo ngại đó lập tức biến thành sự thật! Đinh Nhất Hải chột gằm vang:

- Trước kia ta không nghĩ cách giải quyết người quả là điều sai lầm! Phen này thì hết rồi! Đỡ!

Véo...

Lão nhập cuộc, thân nhiên liên tay hiệp thủ với Mộc Quan Linh vây công một mình chàng!

Viên Tử Quân hốt hoảng xông đến:

- Thủ đoạn quá đê tiện! Xem kiếm!

Ừ... ừ...

Bùng... bùng...

Nàng sử dụng Phích Lịch kiếm!

Đó là kiếm pháp của Viên Tử Linh phụ thân nàng! Do đây là loại kiếm pháp khá đặc biệt, rất dễ bị ai khác nhận ra lai lịch, nên trước kia chẳng trách nàng trong lối Từ Kim không dám dùng đến!

Và lúc này nàng không còn là Từ Kim, trái lại đang là Viên Tử Quân, hậu nhân của Phích Lịch kiếm Viên Tử Linh nên nàng thỏa chí vận dụng kiếm pháp gia truyền.

Sự liên tay của nàng rốt cuộc chỉ làm cho Liễu Hận thêm lo ngại:

Và chỉ một thoáng phân thân của chàng, lão Đinh Nhất Hải lập tức tận dụng:

- Đỡ!

Véo...

Mối lo ngại vụt tan biến đi, chàng bật cười:

- Là Vô Danh Kiếm ư? Lão không nhanh bằng ta đâu! Đỡ!

Véo...

Lão phát trước nhưng do không đủ nhanh bằng chàng nên chiêu kiếm dễ dàng bị chàng chặn đứng.

Mộc Quan Linh buột miệng:

- Kiếm pháp của người quả cao minh! Thật hứng thú khi được giao đấu như thế này! Đỡ!

Véo... Véo...

Tuy biết Mộc Quan Linh khen thật nhưng sự cao hứng của lão vào lúc này lại hóa thành sự trở ngại cho chàng! Chàng buộc phải động chiêu cùng lão:

- Đỡ!

Véo...

Choang! Choang!

Bên cạnh Đinh Nhất Hải bất ngờ hất mạnh kiếm chiêu vào Viên Tử Quân:

- Tiểu liễu đầu không biết tự lượng sức! Nạp mạng nào!

Véo... Véo...

Chàng nhìn thấy và kinh tâm:

- Là Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm? Hóa ra lão giữ người là để lên học trộm kiếm pháp? Tử Quân mau lùi lại!

Chàng dịch bộ chuyển người, tung nhanh một lúc những năm bảy kiếm, hy vọng kịp hóa giải thức kiếm quá biến ảo của Đinh lão tặc.

Véo...

Véo...

Chàng dù nhanh nhưng vẫn không đủ so với chiêu kiếm quá biến hóa của lão! Lão hãy còn hai thức biến hóa nữa và hai thức này đánh nhanh ảo lao vào Viên Tử Quân.

May thay, Tử Quân dù lâm nguy nhưng vẫn chưa bấn loạn!

Phích Lịch kiếm được nàng vận dụng kịp lúc.

Véo...

Ù... ù...

Bùng... bùng...

Lão không giết được Viên Tử Quân như ý muốn, đó là do Liễu Hận ngăn trở! Lão biết rõ điều này nên hậm hực dồn mọi nỗ lực vào chàng.

- Tiểu tử thật đáng chết! Đỡ!

Véo... Véo...

Lúc đó Mộc Quan Linh cũng đang vũ lộng kiếm chiêu:

- Tiếp chiêu này, tiểu tử!

Véo... Véo...

Vô tình bị hai tay đại cao thủ xông vào cùng một lúc, Liễu Hận thoáng động tâm.

Thật nhanh, chàng vận dụng hai loại kiếm pháp cùng một lúc, phân khai và giao đấu với bọn họ hai người:

- Xem kiếm!

Véo...

Véo... ù... ù...

Phích Lịch kiếm với thập thành công lực là dành cho Đinh Nhất Hải! Lão phải thất thân vì sợ hãi!

Còn phía bên kia, để giáo đấu với Mộc Quan Linh, chỉ là tình cờ chàng vận dụng đúng kiếm pháp của Mộc Quan Linh.

Điều đó khiến Mộc Quan Linh sửng sờ:

- Ồ hay! Sao ngươi biết...

Cao thủ đang giao đấu, chỉ một sơ xuất nhỏ là chuốc hậu quả!

Điều này đang xảy đến cho Mộc Quan Linh. Lão sửng sờ khiến kiếm chiêu chậm lại, và kiếm của Liễu Hận nhân đó vẫn theo đà cuộn ập đến!

Phát hiện điều này, chàng vì chưa hề có ý nghĩ hạ thủ Mộc Quan Linh nên có phần ân hận lẫn kinh hoàng.

Chàng tìm cách thu chiêu!

Tuy nhiên lực đạo của kiếm chiêu thì mạnh và phản ứng của chàng lại hơi muộn, vì thế kiếm chiêu vẫn còn sự uy mãnh của nó.

Soạt!

Nhìn hữu thủ của Mộc Quan Linh phải vấy máu. Chàng vụt đỡ người ra!

Tận dụng cơ hội hiếm có, Đinh Nhất Hải loang mạnh kiếm.

Véo... Véo...

Viên Tử Quân bật gào lên:

- Thiếu Môn chủ...

Chàng choàng tỉnh thật muộn màng.

Véo...

Kiếm của Đinh Nhất Hải kể như đã quá kề cận và Liễu Hận thì quá muộn để có phản ứng!

Ngay khi sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông, bất ngờ có tiếng quát phẫn nộ của Mộc Quan Linh:

- Bạch Vụ Liên Hoàn Kiếm của Bạch Cốt Kiếm ác đồ ư? Đờ!

Véo...

Hữu thủ tuy đã bị kiếm của Liễu Hận vô tình cửa sâu nhưng Mộc Quan Linh vẫn liềm lĩnh xuất kiếm!

Choang! Choang! Choang!

Mất cơ hội hạ độc thủ Liễu Hận, Đinh Nhất Hải phần nộ nhìn Mộc Quan Linh:

- Thất phu! C... h... ế... t...!

Véo...

Vốn nội lực không bằng, thêm vào đó là hữu thủ đã bị kiếm thương, hành vi vừa rồi của Mộc Quan Linh vô tình làm cho vết kiếm thương xé rộng thêm, khiến hữu kiếm phải buông xuôi!

Đã thế, độc thủ của Đinh Nhất Hải lại quá hiểm độc, khiến Mộc Quan Linh phen này mười phần phải thảm tử đến mười phần.

Liễu Hận vụt bừng tỉnh.

Chàng động sát cơ và loang kiếm:

- Lão phải chết thì đúng hơn! Đỡ!

Véo... Véo...

Diệt Gian Kiếm Tam Thức lần đầu tiên được chàng thi triển.

Uy lực quả nhiên thật vô bờ bến, xảo đoạt thiên công, kinh quỷ khiếp thần, ngưng mức vô thượng.

Véo... Véo...

Phát hiện chiêu kiếm quá lợi hại, Đinh Nhất Hải chẳng còn cách nào khác buộc phải thu chiêu và lăn tròn người dưới đất.

Ào...

Nhưng lão vẫn không thoát khỏi phạm vi uy lực của Diệt Gian Kiếm.

Soạt! Soạt!

Hai tiếng chạm khê và là hai vết kiếm thương ở hai bên người lão tặc!

Phấn khích trước kết quả này, chàng mỉm cười chờ lão lóp ngóp đứng lên!

Lão đứng lên thật!

Nhưng lão bất ngờ bật người lao vào Viên Tử Quân.

Vút!

Chàng kinh hoàng phải trừ người qua, sợ nếu để chậm lão sẽ ám hại nàng.

Nào ngờ, lão chỉ vờ lao qua rồi thân tốc lao ngược lại.

Vút!

Chàng chưa kịp hiểu lão tặc định thực hiện ý đồ gì thì nghe lão gầm vang:

- Người chớ trách ta! Đỡ!

Vù... vù...

Lão dùng hữu thủ xuất phát độc chưởng và quật vào Mộc Quan Linh!

Lão cảm phần vì Mộc Quan Linh vô tình ngăn trở lão, khiến lão phải thảm bại vì Liễu Hận.

Động nộ vì ác tâm đó của lão, chàng vội vận dụng Phích Lịch kiếm.

Từ khoảng cách xa quyết hóa giải độc chưởng của lão thay cho Mộc Quan Linh.

- Lão độc ác đến thế sao? Đỡ!

Ù... ù...

Bùng... bùng...

Chàng ra tay thật kịp lúc. Vì khi đó, Mộc Quan Linh đang bối rối chẳng biết phản ứng như thế nào trước độc chưởng của Đinh Nhất Hải!

Quá phần nộ, Đinh Nhất Hải bất ngờ ném kiếm ra với tiếng rít ác độc:

- Nạp mạng!

Vụt!

Mọi người hoàn toàn bất ngờ trước hành vi phản thường của Đinh Nhất Hải. Vì thế, thanh kiếm của lão càng được dịp lao xé gió vào Mộc Quan Linh.

Kịp tỉnh cơn bàng hoàng, chàng lao đến:

- Mau tránh nào, Mộc Quan Linh tiền bối!

Vút!

Tuy nhiên tiếng hô hoán của chàng chỉ giúp cho Mộc Quan Linh có một phản ứng khá chậm chạp!

Mộc Quan Linh vừa mới nghiêng người thì:

Phập!

Thanh kiếm của Đinh Nhất Hải lập tức xuyên suốt qua người Mộc Quan Linh, từ phần thân bên tả xuyên qua phần thân bên hữu.

Nộ khí xung thiên, chàng vội chuyển người lập tức lao theo Đinh Nhất Hải:

- Đố lão chạy thoát! Ta...

Chàng vừa quát đến đó, có tiếng kêu hốt hoảng của Viên Tử Quân vang lên:

- Thiếu Môn chủ hãy dừng lại!

Lo ngại, chàng dừng chân và nhìn lại phía sau! Chàng không thấy có gì nguy hiểm xảy ra cho nàng ngoại trừ việc nàng vừa đỡ lấy thân hình của Mộc Quan Linh vừa rớt rít gọi:

- Mộc Quan Linh tiên bối có điều cần nói! Thiếu Môn chủ mau quay lại nào!
Chàng đưa mắt nhìn quanh, lão Đinh Nhất Hải đã mất dạng! Chàng thở dài, lao ngược lại.
Vút!

Hồi 35**Điều Bí Ẩn Ngũ Hành Bảo Kiếm****Trước Lúc Chết Quyết Truyền Chân Nguyên****C**

hàng vừa đến đủ gần liền nghe Mộc Quan Linh bảo:

- Y không phải là giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo! Ta biết chắc điều ta nói!

Chàng quay lại những tưởng sẽ nghe điều gì khác, nào ngờ chỉ nghe Mộc Quan Linh nói câu này.

Chàng thở hắt ra một hơi:

- Tiền bối cũng bị lầm lẫn như bao người khác! Vãn bối biết...

Mộc Quan Linh ngắt lời:

- Người lầm thì đúng hơn! Bởi giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo chính là sư đệ của ta, bảy năm trước đã thất tung ở Tử Kim Mê Động!

Chàng sững sờ:

- Tiền bối nói thật!

- Ta không dối gạt người đâu! Có chăng sau này chính Đinh Nhất Hải đã bằng cách nào đó, giả làm giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo! Đó mới là điều ta không biết!

- Lão giả sao được nếu tiền bối vốn là sư huynh sẽ dễ dàng phát hiện?

Mộc Quan Linh cười héo hắt:

- Ta tuy là sư huynh nhưng gần hai mươi năm qua ta vì tư thù nên chưa bao giờ quay lại sơn môn!

- Tư thù? Thù nhân là Bạch Cốt Kiếm?

Mộc Quan Linh gật đầu:

- Không sai! Là y! Nội tử của ta bị y trước cường bức sau hãm hại! Ta đã phát thệ, ngày nào ta chưa báo được thù ngày đó ta chưa quay lại sơn môn.

Đột nhiên Mộc Quan Linh hỏi chàng:

- Kiếm pháp của ta làm sao người biết mà luyện?

Chàng khẽ nói:

- Lần tiền bối cùng Đinh Nhất Hải ấn chứng võ học, vãn bối tình cờ có mặt gần đó!

Mộc Quan Linh vỗ lễ:

- Và khi ta phá vỡ cỗ Mộc Quan, người vô tình phát hiện kiếm quyết được ta lưu lại?

- Đúng vậy! Văn bối học trộm như thế rất không phải, mong...

Mộc Quan Linh xua tay:

- Không hề gì, ta còn mừng là khác!

Chàng kinh nghi:

- Sao lại mừng?

- Đó là kiếm quyết do ta nhờ phần hận mà tự thức ngộ! Có người tuy vô tình luyện được nhưng là phù hợp với ý định của ta!

- Phù hợp?

Mộc Quan Linh gật đầu:

- Không sai! Nếu người đáp ứng ta một điều, ta sẽ điểm chỉ cho người một điều rất có lợi.

Chàng ngơ ngác:

- Đáp ứng điều gì? Đổi lại là điều gì?

Mộc Quan Linh bảo:

- Hãy thay ta, dùng kiếm pháp của chính ta, hủy diệt Bạch Cốt Kiếm! Đổi lại, ta sẽ cho người biết nơi ẩn giấu Tử Kim Bài.

Chàng suýt bật cười nhưng nín lại:

- Luyện kiếm của tiền bối, việc hạ thủ Bạch Cốt Kiếm kể như là phận sự của văn bối. Văn bối xin hứa! Còn về Tử Kim Bài..

Lão hớn hờ:

- Chỉ có một mình ta biết Tử Kim Bài được cất giấu ở...

Chàng phì cười thật sự:

- Văn bối biết rồi! Là ở thánh địa của Ngũ Kỳ Giáo.

Lão kinh ngạc:

- Sao người biết?

Viên Tử Quân cướp lời:

- Chẳng những biết, chính y là người đã từng đi vào Tử Kim Mê Động nữa!

Mộc Quan Linh trợn mắt:

- Thật không?

Chàng thừa nhận:

- Thật! Rất tiếc, ở Tử Kim Mê Động không hề có tàng thư võ học như lời giang hồ ngoa truyền!

Sau một lúc nhìn sững chàng và biết chàng nói thật, Mộc Quan Linh thở dài:

- Hóa ra sư đệ ta chỉ phí công làm điều vô ích! Hà...! Cái chết của sư đệ ta thật chẳng đáng chút nào!

Tâm trạng chán nản của Mộc Quan Linh khiến chàng buột miệng hỏi:

- Lệnh đệ đã có Tử Kim Bài sao lại phải thiệt mạng ở Tử Kim Mê Động?

Tính hỏi cho có hỏi, nào ngờ chàng vô tình nghe được một câu chuyện đủ để giải thích tất cả.

Mộc Quan Linh giải thích:

- Bảy năm trước, sư đệ ta đột nhiên tìm đến ta! Y bảo y đã có Tử Kim Bài và tình cờ phát hiện bức họa đồ dẫn vào Tử Kim Mê Động! Y nói ta cùng đi với y! Khi biết ta nhất quyết không đi, y bảo y đã để lại Tử Kim Bài ở Thánh địa. Y nói ra điều đó là để đề phòng sự vạn nhất rất có thể y sẽ không quay lại! Nào ngờ, từ đó y hoàn toàn thất tung!

Chàng kinh ngạc kêu thành tiếng:

- Trong Tử Kim Mê Động có ẩn chứa Bích Độc Mê Hương! Và giải dược là ở Tử Kim Bài! Lệnh đệ không mang theo Tử Kim Bài là một thất sách!

Mộc Quan Linh sững sờ:

- Có điều đó ư?

Chàng vừa gật đầu, Mộc Quan Linh lập tức than vắn thở dài:

- Thảo nào y không quay lại! Kể cả Ngũ Hành Bảo Kiếm cũng thất tung! Thật đáng tiếc!

Chàng hoang mang:

- Ngũ Hành Bảo Kiếm nào?

- Là bảo kiếm trấn môn của bốn giáo. Với bảo kiếm này sẽ khai mở được thánh địa và nếu có duyên phận tất sẽ luyện được Ngũ Hành Tuyệt Chưởng Công!

Chàng động tâm:

- Bảo kiếm đó có hình thù ra sao? Có phải ở đốc kiếm có khảm năm viên ngọc ở năm màu?

Mộc Quan Linh lắc đầu:

- Không phải! Thanh kiếm người vừa nói tuy cũng được Thánh Kỳ Giáo gọi là Ngũ Hành Bảo Kiếm nhưng từ khi vị giáo chủ tiên khởi của bốn giáo có được thanh kiếm

khác, để phân biệt thanh kiếm thứ nhất được gọi là Ngũ Hành Bảo Kiếm! Chính thanh kiếm thứ hai có kỳ thư Ngũ Hành kèm theo mới đúng là Ngũ Hành Bảo Kiếm!

- Thanh kiếm thứ hai đó trông như thế nào?

Mộc Quan Linh kinh ngạc:

- Người hỏi với vẻ quan tâm kỳ lạ tại sao?

Chàng thở dài:

- Lần đầu tiên văn bối lọt vào Tử Kim Mê Động có tình cờ nhặt được một thanh kiếm thật sắc bén. Bên cạnh là một bộ cốt khô! Bộ cốt khô này còn tàn chứa chất độc, chính là độc của Độc Công!

Mộc Quan Linh bàng hoàng:

- Một bộ cốt bị hại vì Độc Công?

Chàng vừa gạt đầu, Mộc Quan Linh bất ngờ cười dài bí hiểm:

- Ha... ha... ha...

Lo sợ Mộc Quan Linh cười như thế sẽ khiến thương thế chí mạng làm cho tử vong, chàng cố ngăn lại:

- Tiền bối đừng quá khích động! Thương thế này...

Mộc Quan Linh ngưng cười! Thay vào đó lão xạ mắt nhìn chàng:

- Người có nhặt thanh kiếm đó không?

Chàng nghi hoặc lắc đầu:

- Có! Nhưng mới đây đã bị Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ chiếm đoạt!

Mộc Quan Linh lộ vẻ khẩn trương:

- Đó chính là Ngũ Hành Bảo Kiếm! Bộ cốt khô kia chính là sư đệ ta!

- Vậy tại sao lệnh đệ lại bị hại vì Độc công? Độc công không phải là bí kỹ của quý giáo sao? Còn ai luyện được để lên hạ thủ lệnh đệ?

Mộc Quan Linh nghiêng răng trèo trẹo:

- Theo ta, Đinh Nhất Hải nhất định đã có thời gian lân la vờ kết tình bằng hữu với sư đệ ta! Hắn đã nhờ đó luyện được Độc chưởng. Cái chết của sư đệ ta là do hắn! Vì thế, sau đó hắn mới dám bạo gan giả danh giáo chủ!

Chàng vỡ lẽ:

- Thảo nào Đinh Nhất Hải vừa biết địa điểm có Thánh địa của quý giáo vừa luôn cho người ngấm ngấm giám sát quanh Tử Kim Mê Động.

Mộc Quan Linh long mắt dữ tợn:

- Tất cả là do hấn! Ta đã mắc mưu của hấn!

Đưa mắt nhìn chàng, Mộc Quan Linh chột hỏi:

- Người có thù với Đinh Nhất Hải?

Chàng mập mờ đáp lại:

- Vãn bối nghĩ là có, nhưng chưa được rõ lắm!

- Nhưng người đã định hủy diệt hấn?

- Không sai! Hạng ác ma như lão, vãn bối không thể không diệt trừ!

Đưa tay ra, khẽ chạm vào chàng, Mộc Quan Linh mỉm cười:

- Khá lắm! Vậy khi người diệt được hấn, hãy nói cho ta biết là người cũng muốn báo thù cho ta?

Chàng đáp ứng:

- Vãn bối nhất định tuân thủ ý nguyện của tiền bối!

Mộc Quan Linh lại hỏi:

- Người cũng giết Bạch Cốt Kiếm để báo thù thay cho ta, vì nội tử của ta?

Chàng đáp:

- Điều này vãn bối đã hứa, quyết không sai lời!

Lão bật cười:

- Ha... ha... ha...

Đang khi Mộc Quan Linh cười, chàng đột nhiên có cảm nhận nhiệt khí ở bàn tay của lão đang đặt vào người chàng chột xuất hiện.

Chàng kinh tâm:

- Tiền bối...

Mộc Quan Linh ngắt lời:

- Ta sắp chết đến nơi rồi! Chút chân nguyên này để đáp tạ hai việc người vì ta mà đáp ứng. Đừng nên khước từ ý nguyện của người sắp chết!

Luồng chân nguyên nội thể của Mộc Quan Linh cũng có dịp đổ trút sang chàng, lúc chàng hoang mang ngẫm nghĩ.

Mặc nhiên xem đó là sự chấp thuận của Liễu Hận, Mộc Quan Linh lập tức trút cạn chân nguyên.

Phịch!

Đến khi Mộc Quan Linh ngã vật ra, Liễu Hận mới bừng tỉnh.

Phát hiện Mộc Quan Linh đã chết, Liễu Hận bi phẫn thay cho lão!

...

Viên Tử Quân đột nhiên lên tiếng:

- Sao người đưa ta quay lại đây?

Dù đang khẩn trương, Liễu Hận cũng phải cười thâm:

- "Nàng không bao giờ gọi ta là Thiếu Môn chủ, trừ khi gặp chuyện bất trắc, khẩn trương! Nàng như muốn chứng tỏ sự bất phục của nàng?"

Chàng đáp:

- Chúng ta quay lại đây để tìm thanh Ngũ Hành Bảo Kiếm! Tại hạ hy vọng Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ do không màng đến sẽ không lấy đi!

Nhưng khi cả hai đến chỗ có bí động là nơi Viên Tử Quân và mẫu thân nàng từng lưu ngụ, đồng thời cũng là nơi Liễu Hận kịp ẩn thân, thoát khỏi sự truy đuổi của Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ và bốn nhân vật thần bí ở Đông, Nam, Tây, Bắc tứ phương vị. Chàng kinh hoảng khi phát hiện nơi chàng từng cắm kiếm vào giờ đây chỉ còn là một lỗ trống do vết kiếm lưu lại.

Chàng thờ người:

- Độc Ma Ảnh đã lấy! Có khi nào vì biết đây là Ngũ Hành Bảo Kiếm, Độc Ma Ảnh đã tìm đến Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo?

Viên Tử Quân bĩu môi:

- Lão làm sao biết được đó chính là Ngũ Hành Bảo Kiếm? Và nếu có biết đi nữa, lão cũng không thể biết Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo ở đâu để tìm đến, đúng không?

Chàng vẫn âu lo:

- Tại hạ từng có ý nghĩ, giữa Độc Ma Ảnh và lão Đinh Nhất Hải tất phải có liên quan! Biết đâu những thông tin này đã được Đinh Nhất Hải nói cho Độc Ma Ảnh biết?

Viên Tử Quân vẫn khăng khăng:

- Chúng đều là hạng ác nhân! Đã là hạng ác nhân, chúng đâu dễ thảo thuận và tự đưa đến sự bất lợi?

Chàng chép miệng:

- Dù sao đi nữa, cản tắc vô ưu, chúng ta nên đến Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo ngay! Tại hạ không hiểu sao cứ có cảm giác bất ổn!

Vì lo cho mẫu thân nhiều hơn là tán đồng lập luận của chàng, Viên Tử Quân gật đầu:

- Ta cũng đang có ý định đó! Chẳng biết gia mẫu có thực sự bình yên hay không?

...

Còn cách Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo chừng trăm trượng, chàng chợt dừng lại:

- Sao người không đi nữa?

Để trêu tức nàng, chàng mỉm cười thần bí:

- Động thất to lớn kia chính là Thánh địa! Cô nương nếu có gấp cứ tự tiện đi trước!
Tại hạ có một việc cần thực hiện, sẽ đến chậm hơn!

Nàng nhún vai:

- Tùy người! Người đừng nghĩ ta không dám đi một mình! Luạn Kiếm Quán kia là long đàm hổ huyết, ta còn dám vào nữa là? Hừ!

Vút!

Chờ nàng bỏ đi khá xa, Liễu Hận lập tức ngoặt người, tìm lối khác và cũng đến Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo.

Vì nơi này chàng đã cùng lão Vương Toàn lưu ngụ khá lâu nên chàng rất thông thuộc địa hình.

Hồi 36

Những Bất Ngờ Vẫn Còn Tiếp Diễn
Khai Thánh Địa Ác Ma Thoát Thân

N

hị Thập Bát Tú Kiếm Trận của Thánh Kỳ Giáo vốn là một kiếm trận lợi hại!

Thế nhưng, hiện giờ dù đã có thêm thiếu giáo chủ với lợi khí vô cùng sắc bén là Ngũ Hành Bảo Kiếm nhưng Nhị Thập Bát Tú Kiếm Trận đang gặp phải khắc tinh.

Với lợi khí không kém phần lợi hại, Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ đang từng lúc bức dồn Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ Giáo vào chỗ khốn đốn. Bốn nhân vật bí ẩn còn lại là Đông vị, Tây vị, Nam vị, Bắc vị cùng với Tri Bất Nguyên dang thả sức dùng toàn độc chưởng, khiến kiếm trận Nhị Thập Bát Tú Kiếm phải hỗn loạn, sắp bị phá vỡ.

Từ một góc khuất, Liễu Hận tuy mục kích cảnh này nhưng vẫn chưa có ý nghĩ sẽ tiếp trợ Thánh Kỳ Giáo! Chàng còn nghĩ:

- "Cứ để chúng lưỡng hổ tương tranh! Ta ở ngoài tọa sơn quan hổ đấu!"

Thật ra chàng muốn hiện thân và báo thù cho Quỷ Kiếm Môn, vị Độc Ma Ảnh và bốn nhân vật kia đã từng để lộ cho chàng biết chính bọn chúng đã hủy diệt Quỷ Kiếm Môn. Tuy nhiên, do chàng chưa nhìn thấy Cửu Ma Ma, Xuân Mai, Hạ Lan, cũng như Viên tam thúc mẫu và Trang Vô Nhận đại thúc, đến cả Viên Tử Quân đáng lẽ phải đến trước chàng cũng không nhìn thấy. Chàng cần phải kiếm tìm bọn họ trước, đó là điều hệ trọng.

Do thông thuộc địa hình, chàng tung người biến thành bóng nhân ảnh mờ ảo, vượt ngang qua kiếm trận Nhị Thập Bát Tú.

Vút!

Nhân lúc gã Thiếu giáo chủ đang chống đỡ hết sức khó khăn với chiêu kiếm quá lợi hại của Độc Ma Ảnh, Liễu Hận lao ngang qua, tiện tay gõ vào thân kiếm của Độc Ma Ảnh.

Coong...

Chiêu kiếm của Độc Ma Ảnh vì thế phải chậm lại, đủ thời gian cho gã Thiếu giáo chủ thoát hiểm và bình hòa nguyên khí.

Tuy nghi ngờ nhưng Độc Ma Ảnh vẫn không biết đã bị Liễu Hận phá bĩnh! Sau một lúc ngờ ngợ và chậm chạp, Độc Ma Ảnh tiếp tục lao đến đọ kiếm với gã Thiếu giáo chủ.

Vượt qua phạm vi có kiếm trận với những tiếng la hét, tiếng động chạm văng tai, Liễu Hận tiến vào một động thất nhỏ hơn, vốn là nơi lão Vương Toàn có một lần đưa chàng vào!

Thoạt bước vào, chàng thất sắc.

Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La đang ở đây. Cạnh đó, ở phần cuối động thất, những nhân vật chàng cần tìm đều bị chế trụ huyết đạo, ngồi yên như phỗng đá.

Và đang giao đấu một cách bất lực với Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La là ba nhân vật mà Liễu Hận không ngờ họ có mặt: Vô Danh Tẩu Bàng Điểu, Hoàng Tùng, và Hỏa Long Đô Pháp Diệp Mạc!

Để một giao đấu với một, Vô Danh Tẩu và Diệp Mạc không là đối thủ của Bạch Cốt Kiếm hoặc Thái Thế Diêm La! Do đó, Hoàng Tùng khi thì tiếp ứng Vô Danh Tẩu khi thì chạy qua bên kia tiếp ứng cho Diệp Mạc!

Thoạt nhìn cảnh trạng này, chàng nghĩ và có phần cảm kích bọn Vô Danh Tẩu. Họ đã kịp xuất hiện nên những nhân vật thân thuộc với chàng chỉ bị chế trụ huyết đạo, chưa bị Bạch Cốt Kiếm và Diêm La Thái Tuế Diêm La sát hại.

Với ý nghĩ cảm kích đó, chàng tung thân lao vào, xuất hiện cạnh Vô Danh Tẩu.

Vút!

Sự xuất hiện của chàng khiến Vô Danh Tẩu kinh ngạc. Không để Vô Danh Tẩu kịp phát thoại, chàng vận lực biến âm, lên tiếng trước:

- Hãy để Bạch Cốt Kiếm cho tại hạ!

Bạch Cốt Kiếm quắc mắt nhìn chàng:

- Người là ai?

Chàng chậm rãi rút kiếm, nói như rót vào tai Bạch Cốt Kiếm:

- Ác ma, người đã đến lúc đền tội rồi! Mộc Quan Linh nhờ ta giải quyết mọi ân oán với người.

Bạch Cốt Kiếm biến sắc và hung hãn:

- Người là gì của...

Chàng cười lớn:

- Người chỉ cần biết ta là Xích Phát Kim Diện! Động thủ đi!

Bạch Cốt Kiếm uất hận gào lên:

- Xích Phát cũng chết, Kim Diện cũng chết! Đờ!

Véo... Véo...

Nhìn cách phát chiêu của Bạch Cốt Kiếm đúng là chiêu Đinh Nhất Hải đã từng thi triển, chàng gầm lên vang dội:

- Bạch Vụ Liên Hoàn Kiếm ư? Xem đây!

Véo... Véo...

Choang! Choang! Choang!

Chiêu kiếm chàng đang vận dụng chính là kiếm pháp của Mộc Quan Linh! Với nội lực giờ quá tăng cao của chàng không những chàng đủ lực hóa giải những chiêu kiếm liên hoàn của Bạch Cốt Kiếm mà vẫn còn thừa lực để uy hiếp ngược trở lại.

Véo...

Bạch Cốt Kiếm kinh tâm tán đờm tìm cách hồi bộ:

- Người thật sự là ai?

Một lần nữa Liễu Hận dưới lối giả diện của một người tóc đỏ mặt vàng, cười lên sặc sụa:

- Ta đã nói rồi, Xích Phát Kim Diện là ta! Nạp mạng!

Véo... Véo...

Bị bức dồn vào tuyệt lộ chỉ trong vòn vẹn hai chiêu, Bạch Cốt Kiếm không còn cách nào hơn đành phải liều mạng xông vào:

- Dù ta có chết người cũng phải chết! Đờ!

Véo...

Choang!

Phập!

Bạch Cốt Kiếm phát chiêu chưa trọn đã phải hồn du địa phủ dưới kiếm chiêu mang nội lực quá thâm hậu của Liễu Hận!

Đang hưng phấn vì bản lĩnh vượt quá sự mong đợi, chàng lướt đến Thái Tuế Diêm La.

Vút!

Đến nơi chàng gămt hạt đanh gọn:

- Lui cả ra! Ác ma! Đờ!

Vù...

Chàng thi triển Phục Hận Chưởng ngay khi Vô Danh Tẩu, Diệp Mạc và Hoàng Tùng kịp lùi ra như chàng bảo!

Thái Tuế Diêm La ít nhiều gì cũng nhìn thấy điều đã xảy ra cho Bạch Cốt Kiếm. Lão bàng hoàng gào lên:

- Ta có oán thù gì với người? Đỡ!

Lão vung chưởng theo bản năng.

Vì thế lão phải chuốc lấy thảm họa.

Ào... Ào...

Ầm!

Oa!!

Diêm Vương đã điểm tử cho Thái Tuế Diêm La.

Công lực và thân thủ của chàng khiến Vô Danh Tẩu và mọi người còn lại không nhận ra chàng là ai đều phải bàng hoàng khiếp hãi.

Chàng vụt mỉm cười với Vô Danh Tẩu:

- Tiền bối sao phải kinh ngạc? Không nhận được văn bối ư? Hãy giúp văn bối giải huyết cho mọi người đi nào!

Chàng tiến đến, định giải huyết cho Cửu Ma Ma là người chàng quan tâm nhất! Bất ngờ Vô Danh Tẩu ngăn chàng lại:

- Chậm tay đã nào, thiếu hiệp!

Qua câu nói này, chàng biết Vô Danh Tẩu đã nhận ra chàng!

Vì thế chàng càng ngạc nhiên:

- Sao thế, tiền bối? Có điều gì bất ổn sao?

Vô Danh Tẩu nghiêm mặt:

- Tại sao thiếu hiệp muốn giải huyết cho họ?

Chàng hỏi ngược lại:

- Sao lại không? Chẳng phải họ bị Bạch Cốt Kiếm và Thái Tuế Diêm La khống chế sao?

Vô Danh Tẩu lắc đầu:

- Không phải! Họ là phạm nhân, bọn ta được lệnh canh giữ họ!

Chàng sửng sốt:

- Phạm nhân? Lệnh của ai?

Hoàng Tùng lên tiếng:

- Lệnh của Thiếu giáo chủ bốn giáo!

Chàng bị bất ngờ:

- Nói vậy, chư vị đều là người của...

Vô Danh Tẩu gật đầu:

- Đó là ẩn tình trước đây ta không thể nói! Thánh Kỳ Giáo là xuất xứ của bọn ta!

Chàng vừa hoang mang vừa bức bối:

- Chú ý của tiền bối bây giờ là thế nào? Nếu tại hạ nhất quyết giải huyệt, tiền bối ngăn cản hay không ngăn cản.

Hoàng Tùng lạnh giọng:

- Tôn giá tuy có bản lĩnh tuyệt phàm, nhưng đây là thượng lệnh...

Vô Danh Tẩu đưa tay ngăn lại:

- Chớ nóng nảy thế, Hoàng Tùng! Hay hơn hết, hãy chờ ta và Đô Pháp đi thỉnh thị và bẩm trình thiếu giáo chủ.

Chàng phì cười:

- Chư vị bất tất phải bẩm trình. Tại hạ do vội nên chưa kịp nói ở bên ngoài, lệnh thiếu giáo chủ như đang vấp cường địch.

Vô Danh Tẩu kinh ngạc:

- Cường địch ư? Chúng là ai?

Chàng dẫn giọng:

- Là những kẻ ba năm trước gieo thảm họa cho quý giáo tại cấm địa.

Vô Danh Tẩu chấn động, đưa mắt nhìn quanh rồi bảo:

- Ta tin ở thiếu hiệp! Bọn họ, tùy thiếu hiệp giải huyệt lúc nào cũng được! Bọn ta cần phải tiếp ứng Thiếu giáo chủ! Đi!

Hoàng Tùng dù không muốn nhưng nào dám trái lệnh Vô Danh Tẩu.

Chờ họ vừa đi ra ngoài, chàng nhanh tay giải huyệt cho tất cả!

Trang Vô Nhận do đã có lần nhìn thấy chàng qua lớp giả diện này nên kêu khẽ:

- Phải chăng là...

Chàng đưa tay lên miệng:

- Suyt! Ngay khi chư vị điều nguyên ổn định chân khí. Có ra bên ngoài cần phải đề phòng cẩn mật! Những ác ma đó đều am tường độc chưởng, và đều là hung thủ đã hủy diệt Quỷ Kiếm Môn năm xưa.

Trang Vô Nhận kinh nghi:

- Là người của Tứ Đại kiếm phái ư?

Chàng vụt tỉnh ngộ:

- Không sai! Có lẽ họ chính là bốn tên chưởng môn của Tứ Đại kiếm phái. Tại hạ lập tức xem xét lại điều này!

Vút!

Chàng biến mất như bóng ma u linh khiến mọi người thêm một phen nữa phải bàng hoàng trước bản lãnh tối thượng này!

Viên Tử Quân vọt lên tiếng:

- Nhân vật Xích Phát Kim Diện đó là ai?

Mẫu thân nàng khẽ cười:

- Còn ai nữa nếu không phải Thiếu Môn chủ của chúng ta?

Cửu Ma Ma, Xuân Mai và Hạ Lan nghe xong ngơ ngác vì không dám tin.

Riêng Viên Tử Quân thì phẫn nộ:

- Nếu là y, sao cố tình không nhận chúng ta? Hóa ra vì y muốn có đủ thời gian để dị dung nên không chịu đi chung với hài nhi và còn bảo hài nhi phải đi trước!

Mẫu thân nàng lấm lét nhìn mọi người:

- Tử Quân không được vô lễ! Dẫu sao đó vẫn là Thiếu Môn chủ của mẫu thân!

Nàng ta hậm hực:

- Ai bảo y cố tình đối gạt hài nhi?

Mẫu thân nàng bật cười:

- Đó là tự hài tử gây ra, cố sao trách người? Chẳng phải trước kia hài tử đã từng đối gạt Thiếu Môn chủ đó sao?

Nàng ta phụng phịu:

- Khi trước khác, bây giờ khác!

- Khác như thế nào? Hài tử có thú nhận hài tử chính là Từ Kim chưa?

Nàng lắc đầu:

- Hài tử chưa có dịp!

Mẫu thân nàng nhoẻn cười:

- Chẳng trách Thiếu Môn chủ có thái độ như lần này! Chuyện hài tử là Từ Kim, ta đã nói với Thiếu Môn chủ lâu rồi.

Viên Tử Quân hốt hoảng:

- Y đã biết rồi ư? Vậy hóa ra bấy lâu nay y vẫn cười thầm hài nhi?

Sự hốt hoảng của Viên Tử Quân khiến Xuân Mai và Hạ Lan ngấm ngấm thở dài.

Phát hiện điều đó, Cửu Ma Ma khẽ bảo họ:

- Hai người cứ yên tâm, chớ quá lo nghĩ! Chuyện của hai người, ta đã có chủ trương rồi! Nào, hãy lo điều tức, ổn định chân nguyên! Sau đó còn tiếp tay Thiếu Môn chủ nữa.

Hai nàng vâng lời, nhắm mắt lại điều nguyên.

Mọi người thấy thế vội làm theo với tâm trạng phấn khích.

...

Thoạt đầu Liễu Hận không thể nào tin vào những gì chàng đang mục kích.

Nhưng càng nhìn chàng càng tin, và càng tin chàng càng vỡ lẽ, tỉnh ngộ.

Mọi việc tưởng rất phức tạp, rất khó nghĩ nhưng khi đã thấu suốt lại hóa nên quá giản đơn.

Độc Ma Ảnh Phi Lục Chỉ đang ung dung tả xung hữu đột, một mình giao chiến và có phần thắng thế với bốn nhân vật đang vây quanh y!

Độc Ma Ảnh nhờ có lợi khí và thanh bảo kiếm Ngũ Hành đã lấy của Liễu Hận nên không hề ngần ngại khi phải chạm vào lợi khí cũng sắc bén không kém là Ngũ Châu Bảo Kiếm của gã thiếu giáo chủ Thánh Kỳ Giáo.

Do đó, nếu thỉnh thoảng bị Diệp Mạc, Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng có dịp xông vào giao chiến, Độc Ma Ảnh hoặc dùng tả chưởng độc công để bức bọn họ phải lùi xa, hoặc dùng hữu kiếm khi đã bứt thoát gã thiếu giáo chủ để xuất chiêu lanh lẹ nhắm vào bọn Diệp Mạc ba người.

Và vì phải một mình đối phó với phe đối phương bốn người, Độc Ma Ảnh buộc phải tận lực thi triển sở học! Qua sở học thiên biến vạn hóa của Độc Ma Ảnh chàng phát hiện tung tích thật sự của Độc Ma Ảnh.

Độc Ma Ảnh thuận hữu kiếm với bàn tay hữu có sáu ngón, gọi là Phi Lục Chỉ! Và Độc Ma Ảnh không hiểu sao lại kiêm luyện quá nhiều loại kiếm pháp hữu danh!

Khi thì Độc Ma Ảnh cùng kiếm pháp quái dị của bản thân để giao đấu với gã Thiếu giáo chủ Thánh Kỳ Giáo. Khi thì cần phải nhanh, Độc Ma Ảnh thi triển chính Vô Danh Kiếm của Liễu Hận, một loại kiếm do chàng tự thức ngộ từ Phích Lịch kiếm và kiếm quyết của Mộc Quan Linh, đồng thời là loại kiếm pháp nếu có ai khác am tường ngoài chàng thì chỉ là Đinh Nhất Hải, khi thì Độc Ma Ảnh vận dụng những chiêu kiếm của Quỷ Kiếm Môn là Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm. Và có lúc Độc Ma Ảnh sử dụng những chiêu kiếm hết sức tàn độc của Bạch Cốt Kiếm.

Nói tóm lại, Độc Ma Ảnh và Đinh Nhất Hải chỉ là một. Thảo nào vào lúc này Độc Ma Ảnh đã và đang vận dụng tất cả các loại kiếm pháp mà Đinh Nhất Hải đã từng am tường.

Đinh Nhất Hải cũng thuận hữu kiếm như Độc Ma Ảnh bây giờ. Điểm khác duy nhất khiến Liễu Hận khó hiểu là bằng cách nào Độc Ma Ảnh từ bàn tay hữu chỉ có năm ngón như Đinh Nhất Hải lại ngẫu nhiên hóa thành sáu ngón như điểm dị biệt trước đây Độc Ma Ảnh từng có!

Để kiểm nghiệm điều này, Liễu Hận bất ngờ lao vào giữa trận Nhị Thập Bát Tú, nơi Tri Bất Nguyên và bốn nhân vật kia, rất có thể chính là bốn vị chưởng môn của Tứ Đại kiếm phái, đang ung dung dùng độc chưởng bức dồn kiếm trận của Thánh Kỳ Giáo đến tơi tả rối loạn!

Vút!

Thoạt lao vào, chàng lập tức phát kinh:

- Độc Ma Ảnh! Hãy tiếp ta một việc!

Vù...

Vốn biết thân thủ và nội lực của Liễu Hận hiện giờ là bất phàm, Diệp Mạc và Vô Danh Tẩu vội nhảy lùi và hô hoán:

- Thiếu giáo chủ mau lùi lại!

- Đối phương đã có Xích Phát Kim Diện đối phó. Tất cả hãy mau nghĩ cách giải nguy cho kiếm trận.

Vút! Vút!

Hoàng Tùng và gã Thiếu giáo chủ nghe thế cùng lùi lại! Tuy nhiên gã Thiếu giáo chủ hồ nghi lên tiếng hỏi:

- Nhị vị trưởng lão bá bá! Xích Phát Kim Diện vốn là ai? Sao lại giúp bốn giáo?

Cũng nghi vấn điều này, Độc Ma Ảnh vừa tung tả chưởng độc công đỡ vào ngọn chưởng vừa đột ngột xuất hiện của chàng vừa bật ra câu quát hỏi:

- Thật ra người là ai? Có oán thù gì với ta mà luôn tìm dịp đối đầu? Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Độc Ma Ảnh bị lùi xa non trượng, đủ gây tin tưởng cho chàng là lúc này nhờ có thêm nội nguyên chân lực của Mộc Quan Linh, nội lực của chàng thừa năng lực trừ khử ác ma!

Chàng bật cười:

- Sao lạ vậy, Độc Ma Ảnh? Ta chỉ xuất hiện đúng hai lần, một lần là đối đầu với Đinh Nhất Hải, lần này chính là lần thứ hai. Độc Ma Ảnh người hỏi như thế chẳng hóa đang tự nhận người và Đinh Nhất Hải chỉ là một? Ha... ha... ha...

Chàng nói trúng tim đen Độc Ma Ảnh!

Y phần nộ, loang nhanh hữu kiếm với tiếng quát khóa lấy:

- Chớ phí lời! Chờ thắng được kiếm của ta đã! Đỡ!

Véo...

Vẫn phải kiêng dè sự sắc bén ở thanh kiếm đang được Độc Ma Ảnh sử dụng, Liễu Hận dưới lốt Xích Phát Kim Diện đành phải từ xa phát xạ Phích Lịch kiếm với một câu châm biếm:

- Ái chà! Kiếm pháp này theo ta biết là do tiểu tử Liễu Hận đã trao kinh văn cho mỗi một Đinh Nhất Hải! Sao người cũng biết! Đỡ!

Ừ... ừ...

Bùng... bùng...

Kình lực từ Phích Lịch kiếm bỗng xuất hiện, khiến Vô Danh Kiếm của Độc Ma Ảnh dù nhanh vẫn phải bị hóa giải ở khoảng cách xa!

Độc Ma Ảnh rúng động:

- Đây là Phích Lịch kiếm? Sao Xích Phát Kim Diện người am tường kiếm pháp này và biết cả Vô Danh Kiếm? Xem đây!

Véo... Véo...

Chàng do muốn vạch mặt lão ma, nên ung dung đối phó và phát thoại:

- Ta còn biết được nhiều điều hơn Độc Ma Ảnh người tưởng! Kiếm pháp người đang thi triển, phải chẳng là do lỏm học của Trang Vô Nhận, là Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm? Lùi lại nào!

Chàng hất nhanh Vô Danh Kiếm với kiếm kình uy hiếp một phạm vi rộng.

Véo...

Ào... Ào...

Ầm!

Độc Ma Ảnh thật sự rúng động:

- Là Vô Danh Kiếm? Người liên quan thế nào với Liễu Hận để cũng biết kiếm pháp này?

Do quá rúng động, Độc Ma Ảnh có phần chậm phát chiêu!

Liễu Hận lập tức lao vào.

Vút!

- Xem kiếm!

Véo...

Chàng thích nhanh mũi kiếm vào bờ vai bên tả của Độc Ma Ảnh với một chủ ý chợt nảy sinh!

Độc Ma Ảnh càng thêm hốt hoảng trước lối phát kiếm của đối phương cũng nhanh không kém gì Liễu Hận lão đã biết.

Chực nhớ có lợi khí thần vật trong tay, Độc Ma Ảnh vội xoay người, cố ý đưa kiếm ra cho hai kiếm chạm nhau:

- Trúng!

Véo...

Chàng bật cười vì Độc Ma Ảnh do không biết nên dễ dàng lọt vào ý đồ của chàng!

- Ha... ha... ha...! Hiện nguyên hình nào!

Chàng cấp tốc thu kiếm, đồng thời dùng ống tay áo bên tả khẽ lướt qua ngang mặt Độc Ma Ảnh đầy chủ định.

Vù...

Độc Ma Ảnh phát hiện thì đã muộn. Lão cố lùi người, đưa bo kiếm về bên hữu như muốn phạt dứt ống tay áo của chàng.

Quá chậm!

Soạt!

Toàn bộ lớp dị dung trên gương mặt của Độc Ma Ảnh liền bị ống tay áo của chàng lau sạch! Độc Ma Ảnh đành phải hậm hực với diện mạo thật sự của một Đinh Nhất Hải, Bắc Tung Sơn Ngũ Tuyệt Kiếm Luân Hồi.

Chàng đắc thắng trước sự thật này, phải cười sặc sụa:

- Ha... ha... ha...! Kế mưu quả tinh xảo! Độc Ma Ảnh là Đinh Nhất Hải, và Đinh Nhất Hải lại là giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo! Ha... ha... ha...

Tràng cười và câu nói cáo giác của chàng khiến bốn nhân vật kia phải lưu tâm và cùng kêu lên:

- Nói sao? Độc Ma Ảnh các hạ chính là Bắc Tung Sơn Đinh Nhất Hải?

Bọn họ đang hùng hổ thi triển độc công vì sự kinh ngạc này khiến phương vị và chưởng pháp phải chậm lại!

Gã thiếu giáo chủ, Diệp Mạc, Vô Danh Tẩu và Hoàng Tùng được dịp này lập tức xông sát vào vũ lộng kiếm pháp:

- Lũ ác ma! Đỡ!

Véo...

Véo... Véo...

Thế chẳng đặng đừng do không kịp phát chưởng công, cả bốn nhân vật này đành phải chuyển kiếm tả thủ sang hữu thủ:

- Bọn tà giáo Tây Vực chớ đắc ý! Xem kiếm!

Véo...

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Bọn họ dụng kiếm không dụng chưởng, đây là cơ hội ngàn vàng cho Nhị Thập Bát Tú Kiếm Trận có dịp phát huy uy lực vốn có.

Ào... Ào...

Chỉ còn lại một mình Tri Bất Nguyên dùng độc chưởng, y không thể bức dồn nổi uy lực vô song hãn thế của kiếm trận.

Y bối rối lùi dần, vô tình lùi đến gần Liễu Hận.

Nhanh tay, chàng khổng chế y, ném ra khỏi kiếm trận:

- Cút đi! Nào!

Vút!

Hành vi của chàng vô tình tạo một kẽ hở cho Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải tận dụng. Lão di chuyển thật nhanh.

Vút!

Chàng phát hiện kịp, kêu lên:

- Chạy đi đâu cho thoát! Đỡ!

Chàng định phát chưởng nhưng phải bỏ ngay ý định!

Bởi Độc Ma Ảnh không hiểu sao lại nháy xổ vào gã Thiếu giáo chủ.

Gã đang đắc ý vì vừa nhờ thần kiếm nên sắp sửa đoạn gãy kiếm của một trong bốn nhân vật thần bí kia!

Tuy không có chút hảo cảm nào đối với gã Thiếu giáo chủ nhưng chàng vẫn phải lên tiếng đề tỉnh do không nỡ nhìn gã bị Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải bất ngờ ám toán:

- Cẩn trọng ở phía sau!

Chàng hô hoán và không nêu rõ đích danh, tuy thế tiếng hô hoán của chàng buộc những ai đang giao chiến đều phải tự đề tỉnh!

Và Vô Danh Tẩu nhìn thấy sự thể sắp xảy đến cho Thiếu giáo chủ:

- Thiếu giáo chủ, mau!

Gã rùng mình và bất ngờ nhảy tạt tránh.

Vút!

Nhưng Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải một khi đã có ý đồ đâu dễ gì chịu thất bại!

Lão giận dữ gầm lên:

- Buông kiếm!

Véo...

Vẫn là Vô Danh Kiếm với lối xuất thủ cực nhanh của Liễu Hận. Hành vi của lão vừa nhanh vừa độc, khiến gã Thiếu giáo chủ đành phải buông kiếm nếu không muốn mất nguyên cánh tay hữu!

Choang!

Ngũ Châu Bảo Kiếm vừa rơi chạm đất, Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải lập tức dùng chân, hất bay lên.

Vèo...

Vươn tay tả chộp lấy, Độc Ma Ảnh bất ngờ cười lên một tràng cười ngạo mạn:

- Ha... ha... ha...! Ngũ Hành Bảo Kiếm! Ta đã có Ngũ Hành Bảo Kiếm! Ha... ha... ha...

Vừa cười, Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải vừa vũ lộng song kiếm, hóa thành một vầng kiếm quang bao bọc quanh thân, lao nhanh vào vòng vây người đang lập thành kiếm trận Nhị Thập Bát Tú!

Ào... Ào...

Chàng nhìn thấy và thật sự bàng hoàng. Đinh Nhất Hải và Độc Ma Ảnh dưới hai thân phận này, lão ác ma luôn dùng hữu kiếm! Riêng dưới lối Ngũ Kỳ Giáo chủ, lão lại thiên dụng tả kiếm. Giờ đây lão đã bộc lộ tất cả qua song thủ với song kiếm cùng có uy lực ngang nhau.

Đang khi còn bàng hoàng, chàng bất ngờ phát hiện sáu nhân vật thuộc phe chàng là Cửu Ma Ma và mọi người chột xuất hiện.

Họ như muốn lao vào trận và hướng họ định lao vào cũng là phương vị Độc Ma Ảnh Đinh Nhất Hải đang lao đi!

Chàng vội tung người đến và hô hoán:

- Mọi người chớ đến gần!

Vút!

Đang lúc tung người lao đi, chàng không khỏi thất thần sợ hãi nhìn thấy lão Độc Ma Ảnh đạo nhân ung dung chạm song kiếm với kiếm trận.

Véo... Véo...

Cạch! Cạch! Cạch!

Hàng loạt những thanh kiếm của kiếm trận bị chạm vào đôi bảo kiếm của lão ma nên bị đoạn gãy. Lão ma nhân đó lao ập cả người lẫn kiếm vào đám người đang náo loạn.

- Ha... ha... ha...

Véo... Véo...

Phập! Phập!

Thây người gục ngã, máu huyết chan hòa, kiếm trận lập tức bị phá vỡ!

Lão vẫn tiếp tục lao đi, nhắm thẳng đến nhóm người Cửu Ma Ma đang bàng hoàng thất kinh!

Vút!

Chàng càng tận lực lao nhanh đến!

Chuyển kiếm sang tay tả, Liễu Hận dù còn cách lão ma khá xa nhưng vẫn tận lực phát hữu kinh:

- Lão ác ma chớ chạy nữa! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Như cảm nhận chưởng kinh khá xa của chàng không gây phương hại gì, lão ma vẫn ung dung lao thẳng.

Tuy thế, nhờ có phần khiếp sợ chưởng kinh với nội lực quá thâm hậu của nhân vật Xích Phát Kim Điện, lão ma tuy lao ngang nhóm người Cửu Ma Ma nhưng không một lần chạm chân để ra chiêu sát thủ hủy diệt họ!

Thoáng mừng vì điều này, Liễu Hận càng mừng hơn khi phát hiện lão ma không chạy đi đâu lại lao đầu vào một vách động sừng sững.

Chàng tăng thêm cước lực với tiếng gầm ngạo thị:

- Đã lâm vào tuyệt lộ rồi, lão đừng mong chạy thoát! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Thật bất ngờ, dù đã biết phía trước mặt là vách đá sừng sững, lão ma vẫn không giảm cước lực!

Vút!

Đã thế, lão còn cười vang và tung cả song kiếm đâm thẳng vào vách đá:

- Ha... ha... ha...

Véo...

Véo...

Gã thiếu giáo chủ bất ngờ gào lên thất thanh:

- Đó là lối dẫn vào Thánh địa! Đừng để lão đắc thủ kỳ thư!

Chàng bưng tỉnh, tả kiếm lập tức vấy xạ ném vút đi.

- Nạp mạng!

Vút!

Thanh kiếm trên tay chàng cứ như độc long xuất động, xé gió lao thẳng vào hậu tâm lão ma.

Bất ngờ khi hai kiếm đã cắm ngập vào vách động, lão ma đu người bay bổng lên, giẫm cả hai chân vào song kiếm.

Bốp! Bốp!

Vách động lập tức phân khai để lộ một huyết khẩu.

Vút!

Choang!

Thanh kiếm của Liễu Hận do đâm hụt lão ma phải lao thẳng vào vách đá cứng và gãy vụn. Trong khi đó, lão ma ung dung thi triển một loại khinh thân pháp bất phàm, đưa hai chân lao tọt vào huyết khẩu vừa xuất hiện. Với nửa thân trên còn ở bên ngoài, lão bật cười khi vươn hai tay thu hồi lại đôi kiếm báu!

Sau đó, lão mất dạng hoàn toàn vào huyết khẩu!

Vút!

Liễu Hận động nộ, tung bắn toàn thân lao theo lão!

Vút!

Khi sắp lọt vào huyết khẩu, chàng phát hiện từ trong có một bực kiếm quang đổ ập ra.

- Người muốn chết!

Véo...

Thất kinh, biết lão ma đang dùng một trong hai thanh bảo kiếm phát xạ Vô Danh Kiếm pháp để đánh ngược trở ra. Liễu Hận hốt hoảng uốn người hồi bộ!

Và...

Cạch!

Huyệt khẩu lập tức đóng chặt cùng một lúc với tiếng kêu kinh hoàn của hai người.

Thiếu giáo chủ kêu:

- Lão đã vào thánh địa? Lão đã lọt vào thánh địa!

Tiếng kêu thứ hai là Trang Vô Nhận do nhìn được kinh thân pháp của lão ma mới thi triển:

- Là Quỷ Phong Tróc Ảnh thân pháp?

Chợt sau hai tiếng kêu này, có tiếng niệm phật từ xa vọng lại:

- A di đà phật! Nhân vật nào vừa dùng kinh thân pháp Quỷ Phong Tróc Ảnh? Phải chăng Đại Quỷ Độc Tẩu vẫn còn hậu nhân?

Chưa biết phải làm cách gì để có thể đột nhập vào thánh địa của Ngũ Kỳ Giáo để truy đuổi lão ác ma, Liễu Hận vẫn trong lối Xích Phát Kim Diện bèn thất vọng đưa mắt nhìn toàn trường.

Chàng phát hiện sau tiếng niệm phật kia lần lượt có sáu bóng người hiện thân.

Họ là phương trượng Thiếu Lâm phái Độ Nhân đại sư, là Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật, Bạch Khang chưởng môn Không Động phái, Xích Thủ Phi Hỏa Tô Thụ Nhân, sư đệ của chưởng môn Không Động phái, và chưởng môn Điểm Thương hái Đồng Hựu. Nhân vật sau cùng chính là Tri lão trang chủ, nội tổ của Tri Bất Nguyên.

Tri lão trang chủ đang khống chế Tri Bất Nguyên, do khi nãy bị Liễu Hận ném đi, y tình cờ rơi vào tay nội tổ đang cùng mọi người lao đến.

Để đáp lại câu hỏi của Độ Nhân đại sư, Trang Vô Nhận chợt vỗ trán kêu lên:

- Đúng rồi! Như vậy Đinh Nhất Hải chính là hậu nhân của Đại Quỷ Độc Tẩu, đại ác ma ba mươi năm trước! Chẳng trách Đinh Nhất Hải đã hủy diệt bốn môn Quỷ Kiếm để báo thù! Hà...

Sự xuất hiện của quần hùng khiến bốn nhân vật thần bí ở Đông, Tây, Nam, Bắc tứ vị phải thất kinh! Nhưng sự thất kinh đó có tăng thêm bội phần khi họ nhận biết câu nói của Trang Vô Nhận có dụng ý gì!

Lần lượt họ kêu lên:

- Đại Quỷ Độc Tẩu vốn có thâm thù với toàn thể võ lâm Trung Nguyên! Ta đã vì vô tình nên lọt vào độc kế của ác ma rồi!

- A...! Đinh Nhất Hải quả thâm độc! Ta cũng đã lầm mưu lão!

- Ôi chao! Không ngờ ta từng tuổi này vẫn bị hạng ác nhân dụ hoặc!

- Tội trợ giúp ác ma, ta làm sao dám nhìn mặt tiền nhân ở chốn cửa tuyền?

Họ kêu, họ oán thán và họ đã gây sửng sốt cho mọi người.

Có nhiều nhân vật chưa biết họ là ai, do họ vẫn còn che kín chân diện bằng những vuông lụa. Liễu Hận gầm lên:

- Nói như vậy, chư vị đích xác là chưởng môn của Tứ Đại kiếm phái Võ Đang, Hoa Sơn, Côn Luân và Nga My?

Bốn nhân vật nọ bàng hoàng nhìn chàng do không thể nghĩ chàng là ai và tại sao nhìn được họ dưới lớp diện mạo bị che kín!

Chàng vụt hét lớn, khi đưa tay xoa nhanh khuôn mặt:

- Hãy nhìn xem, ta là ai?

Có nhiều tiếng hô hoán vang lên, biểu lộ sự kinh ngạc xen lẫn với nỗi vui mừng và bàng hoàng:

- Liễu Hận!

- Thiếu Môn chủ!

- Là người? Tiểu tử họ Liễu?

- A...! Là Liễu thiếu hiệp đó sao?

Chàng cười dài sâu thẳm:

- Không sai! Liễu Hận là mỗ! Đào Liễu Hận cũng là mỗ! Mỗ đích thực là Thiếu Môn chủ Quỷ Kiếm Môn!

Hồi 37

Công Phu Ngũ Hành Tuyệt Công Chương Diệt Ác Ma Thiên Hạ Thái Bình

ọi việc sau đó đều sáng tỏ!

Do muốn phục thù rửa hận cho thân phụ Đại Quỷ Độc Tẩu, Đinh Nhất Hải đã nhẫn nại trì chí tiến hành nhiều độc mưu thủ đoạn.

Vờ kết thân với giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo trong khi ngoài miệng lại phao tin, khiến võ lâm phải liệt Ngũ Kỳ Giáo vào hàng tà giáo.

Giết chết giáo chủ Ngũ Kỳ Giáo rồi lại giả mạo làm giáo chủ, tạo nhiều ân oán trên giang hồ và đổ tội cho Ngũ Kỳ Giáo! Mục đích của lão là muốn độc chiếm kỳ thư Ngũ Hành ở Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo.

Do không có bảo kiếm Ngũ Hành, lão đã dùng lời dụ hoặc tứ vị chưởng môn Tứ đại kiếm phái. Sau đó, lão đã cùng họ hủy diệt Quỷ Kiếm Môn, quyết chiếm hữu Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm.

Không có Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm, bọn Ngũ Kiếm liên minh của lão bèn lợi dụng nhân lực Ngũ Kỳ Giáo tiến hành xâm nhập cấm địa Thánh Kỳ Giáo, để đoạt kiếm.

Kiếm không đoạt được, mọi tội lỗi đều có Ngũ Kỳ Giáo gánh chịu, lão ung dung nghĩ cách chiếm hữu tàng thư võ học ở Tử Kim Mê Động!

Không có tàng thư, nhân lúc Thánh Kỳ Giáo từ Tây Vực tiến vào Trung Nguyên tìm Ngũ Kỳ Giáo giải quyết ân oán, lão vờ lập Kiếm Minh để tìm cách thu thập những loại kiếm pháp hữu danh, kể cả việc ngấm ngầm lưu giữ những cao thủ về kiếm pháp như Mộc Quan Linh, Bạch Cốt Kiếm, Trang Vô Nhận, Diệp Mạc và cả Thái Tuế Diêm La.

Để bây giờ, khi tất cả đều thất bại, lão sắp sửa hủy diệt đến nơi, bất ngờ cùng một lúc lão đắc thủ song kiếm Ngũ Hành và Ngũ Châu! Ngờ đó, lão đã đột nhập được Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo.

Lúc này, khi quần hùng có dịp nhìn lại những gì đã xảy ra đều thừa nhận Đinh Nhất Hải là hạng người có tâm cơ hơn người.

Gần ba mươi năm qua, võ lâm Trung Nguyên vô tình bị lão ác ma che mắt và thao túng.

Kể cả tứ vị chưởng môn của Tứ đại kiếm phái.

Họ phải tự gánh chịu hậu quả do những gì đã gây ra vì vô tình tiếp tay cho lão ma. Ngũ Kỳ Giáo đã bị hủy diệt hoàn toàn, ngoại trừ lão Vương Toàn đang là phế nhân không thể tự đứng lên, đòi họ phải đền mạng.

Thánh Kỳ Giáo và Quỷ Kiếm Môn là nạn nhân của họ, đang nhìn họ và chờ đợi ở họ một phản ứng cuối cùng.

Sau khi tự lột bỏ vuông lụa che kín chân diện, Đài Phong đạo trưởng khẽ khàng lên tiếng:

- Vô lượng thọ phạt! Vì lầm lỗi, bản đạo đã tạo nhiều tội ác! Nay xin nhận cái chết để chuộc tội.

Bộ!

Phịch!

Không ai ngăn cản hành động tự tử của chưởng môn Võ Đang phái, kể cả ba vị chưởng môn kia sau đó cũng vậy!

Họ chấp nhận cái chết mà không hề oán trách!

Ngược lại, khi Tri Bất Nguyên vì bị mọi người hài tội, bắt buộc Tri lão trang chủ phải nghiêm trị, trước khi chết y bật cười cuồng loạn:

- Là nam nhi đại trượng phu, ta sợ gì cái chết! Bất quá mười tám năm sau ta vẫn sẽ là một trang hảo hán! Và mọi người đừng mong toàn mạng khi sư phụ ta Đinh Nhất Hải luyện được kỳ thư Ngũ Hành. Ha... ha... ha...

Bộ!

Phịch!

Liễu Hận lo ngại nhìn gã Thiếu giáo chủ:

- Ngũ Hành kỳ thư, thật sự lợi hại như thế nào?

Gã bối rối như không muốn giải thích.

Thấy thế chàng hỏi dồn:

- Quý giáo không thổ lộ, phải chăng muốn lão ác ma một lần nữa tạo thảm án ở Tây Vực?

Vô Danh Tẩu sau khi đưa mắt nhìn Diệp Mạc vội lên tiếng:

- Ở đây, ta và Đô Pháp Diệp Mạc là người hiểu rõ hơn ai hết. Liễu thiếu hiệp nếu muốn biết xin hãy nghe!

Diệp Mạc thở dài, tiếp lời Vô Danh Tẩu:

- Kỳ thực, Ngũ Hành kỳ thư không phải sở học của bốn giáo. Hai trăm năm trước, vì một sự hiểu lầm, một trưởng lão của bốn giáo đã ly khai và du nhập Trung Nguyên.

Để hoài niệm luôn về nguồn gốc xuất xứ, khi lập giáo phái, vị này đã gọi giáo phái mới sáng lập đó là Ngũ Kỳ Giáo. Thanh bảo kiếm Ngũ Châu chính là vật sở hữu của vị này!

Vô Danh Tẩu tiếp:

- Cách đây năm mươi năm, bốn giáo được tin ở Ngũ Kỳ Giáo có một quyển kỳ thư, gọi là Ngũ Hành Kỳ thư! Giáo chủ bốn giáo lầm lẫn, ngộ kỳ thư đó có được là do thanh Ngũ Châu bảo kiếm! Giáo chủ vội cho người vào Trung Nguyên, mượn cố đòi bảo kiếm để thám thính tung tích của kỳ thư!

Đến lúc đó, khi thấy vụ việc đã vỡ lẽ, gã Thiếu giáo chủ lên tiếng xen vào:

- Lần đó, gia phụ tuy đòi được Ngũ Châu bảo kiếm nhưng vẫn không biết gì về kỳ thư! Mười năm trước, Đô Pháp Diệp trưởng lão lại được gia phụ sai vào Trung Nguyên thám thính! Nào ngờ Diệp trưởng lão sau đó hoàn toàn bị thất tung.

Vô Danh Tẩu thở dài:

- Bốn giáo ngộ đó là hành vi của Ngũ Kỳ Giáo nên từ đó luôn nuôi chí báo phục! Chẳng may, Đinh Nhất Hải ba năm trước lại dùng chính lực lượng Ngũ Kỳ Giáo, gây thảm họa cho bốn giáo. Giáo chủ biến thành phế nhân! Thiếu giáo chủ do phải đảm đương trọng trách nên không thể không nghĩ cách báo thù.

Nghe đến đây, chàng gật đầu:

- Tất cả đều do Đinh Nhất Hải gây ra, Ngũ Kỳ Giáo là do lão hủy diệt! Chỉ có điều, quý giáo lại vô tình hãm hại Vương Toàn! Tại hạ muốn biết hiện giờ Vương Toàn đã ra sao?

Cửu Ma Ma vụt lên tiếng:

- Hận nhi! Mẫu thân đã tận lực, nhưng thương thế của Vương Toàn vô phương phục hồi. Vì thế...

Chàng thở dài:

- Vì thế, mẫu thân và mọi người phải chịu cảnh giam giữ?

Gã Thiếu giáo chủ bối rối:

- Trước sau Thiếu Môn chủ đã thi ân cho bốn giáo nhiều lần, hành vi của tại hạ tuy là lầm lỡ nhưng thật đáng trách! Để chuộc lỗi, tại hạ có một bí pháp để giải trừ độc công, mong Thiếu Môn chủ vì cần phải đối phó với Đinh lão ma xin lượng tình nhận cho!

Chàng kinh ngạc:

- Quý giáo có thể giải trừ độc công thật sao?

Vô Danh Tẩu cố tình cười vang, mục đích làm cho mọi người dễ hòa hoãn:

- Nếu không phải vậy, sao bây giờ ta vẫn khôi phục chân lực sau lần bị độc công ở Luận Kiếm Quán! Ha... ha... ha...

Gã Thiếu giáo chủ cũng mỉm cười hy vọng mọi việc mau chóng được giải tỏa:

- Độc công đó có xuất phát từ bốn giáo! Bốn giáo tuy không luyện nhưng vẫn có cách giải trừ!

Cửu Ma Ma thấy thế vội bảo:

- Hận nhi! Theo mẫu thân, chúng ta nên hóa giải mọi hiểu lầm! Và nếu là cần thiết nên tiếp nhận bí pháp của Thiếu giáo chủ! Ta lo, khi Đinh lão tặc xuất đầu lộ diện một lần nữa, độc công của lão sẽ gây khốn đốn cho không ít người!

Bật chột, Trang Vô Nhận kêu lên:

- Hay thật! Đường như ta vừa nghĩ ra toàn bộ những biến ảo của Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm!

Chàng kinh nghi:

- Trang đại thúc nghĩ ra thật sao? Như Viên tam thúc từng bảo ba chiêu tuyệt kiếm này không hề có kiếm quyết, phải do thấu triệt toàn bộ Thất Thập Nhị Quỷ Kiếm mới ngộ ra?

Trang Vô Nhận gật đầu:

- Viên Tử Linh nói không sai! Chính ta đang muốn nói như vậy! Ha... ha... ha...! Bị lão Đinh giam giữ nhiều năm, hóa ra cũng có điều lợi!

Do cảm thông sự vui mừng của Trang Vô Nhận, chàng và mọi người lập tức quên đi những gì lầm lỡ do Thánh Kỳ Giáo gây ra!

Không bỏ lỡ cơ hội, gã Thiếu giáo chủ sau khi đọc to khẩu quyết của bí pháp giải trừ độc công cho mọi người nghe, gã còn nói:

- Vương Toàn là do bốn giáo di hại, ngay khi rời khỏi nơi này tại hạ sẽ đưa Vương Toàn cùng đi! Bốn giáo sẽ chăm sóc lão đến tận cuối đời!

Mọi việc kể như kết thúc mỹ mãn, quần hùng các võ phái vui vẻ tiễn chân Thánh Kỳ Giáo rời đi!

Còn lại quần hùng võ lâm Trung Nguyên, tất cả đều nôn nao nhìn vào vách đá sừng sững, lo sợ lúc lão ma Đinh Nhất Hải bất ngờ xuất hiện.

...

Mọi người đang chú mục nhìn vào vách đá, từ bên ngoài động thất có tiếng chân người và có tiếng hô hoán hốt hoảng:

- Liễu Hận! Liễu thiếu hiệp! Đào Thiếu Môn chủ!

Chàng kinh ngạc quay lại nhìn.

Và chàng kinh ngạc hơn, chàng vội hỏi:

- Tại hạ đây! Có bì bất ổn sao Vô Danh Tẩu tiên bối?

Còn hơn là bất ổn nữa, bởi y phục lão Vô Danh Tẩu đang nhuộm đỏ máu huyết.

Lão hỗn hển:

- Đinh Nhất Hải... Đinh Nhất Hải...

Chàng như bị chấn động:

- Lão tặc làm sao? Không lẽ lão đã thoát ra ngoài bằng lối khác và đang trút hận vào quý giáo?

Vô Danh Tẩu đầu thì gật, hai mắt chột tuôn lệ thảm:

- Bốn giáo... bốn giáo...

Vừa mệt vừa bi phẫn, Vô Danh Tẩu càng khó thốt nên lời!

Độ Nhân đại sư chột lao đi:

- A di đà phật! Sau đại họa của Thánh Kỳ Giáo sẽ đến lượt chúng ta! Mau nào!

Vút!

Mọi người ùn ùn lao đi!

Trong khi đó, chàng cố lưu lại, dò hỏi Vô Danh Tẩu:

- Chuyện như thế nào, tiên bối?

Vô Danh Tẩu sau cùng cùng nói được:

- Lão tặc thoát đi như thế nào không biết! Hiện giờ lão và toàn bộ thuộc hạ, có cả Ngũ Mai kiếm trang đang thả sức hủy diệt người của bốn giáo!

Chàng kinh nghi:

- Bọn chúng ở đâu ra? Bản lãnh của lão tặc như thế nào?

Vô Danh Tẩu thở dài tuyệt vọng:

- Ta nghĩ, sau lần thiếu hiệp gây náo loạn tại Luận Kiếm Quán, Đoàn Vi Hưng theo lệnh lão đã âm thầm lui về Ngũ Mai kiếm trang. Còn bản lãnh của lão, nếu so với thiếu hiệp hiện giờ chỉ có hơn chứ không thể kém.

Chàng thất sắc:

- Lão đã luyện được kỳ thư? Nhanh thế sao?

Vừa hỏi, chàng vừa khẽ đưa mắt nhìn lại vách động, nơi trước đó lão tặc Đinh Nhất Hải đã khai mở Thánh địa!

Và thất bất ngờ, thay vì cùng chạy đi như mọi người. Chàng chột gằm vang:

- Ở đây chắc có điều bí ẩn! Tại hạ phải phá hủy đây! Tiên bối mau tránh!

Chàng liền tung một chưởng.

Vù...

Ầm!

Vách đá vẫn không suy chuyển, Liễu Hận vẫn không thất vọng.

Tận lực bình sinh, chàng hét lên:

- Phục Hận Chưởng Tam Chiêu! Khai!

Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Ba kích liên tiếp của chàng đều được tập trung vào nơi từng có một huyết khẩu! Điều đó khiến bí môn phải rung chuyển dữ dội.

Rào... Rào...

Và vách đá phải vỡ toang, để lộ một tiểu khẩu đủ cho chàng tung người chui lọt.

Vút!

Vô Danh Tẩu kinh hãi nhìn theo, chẳng hiểu chàng vì sao lại có hành động này.

Nhìn như thế được một lúc, đối với Vô Danh Tẩu là quá lâu, lão phát hiện có bóng người từ tiểu khẩu chui ra!

Biết bóng đó chẳng phải ai khác ngoài Liễu Hận, lão nôn nóng:

- Thế nào, Thiếu Môn chủ?

Chàng hiện thân, tay cầm Ngũ Châu Bảo Kiếm:

- Đích thực lão đã đắc thủ kỳ thư được khắc trên vách động. Nội lực của lão cũng đã tăng cao nhờ Thiên Niên Chu Quả! Hừ!

Thấy chàng đột nhiên nở một nụ cười bí ẩn, Vô Danh Tẩu thoáng có sự nghi ngờ:

- Thiếu Môn chủ còn phát hiện được điều gì nữa, phải không?

Chàng gật đầu bảo:

- Do lão quá nôn nóng cho việc báo thù nên lão chưa luyện hết Ngũ Hành Tuyệt Chưởng Công!

- Sao Thiếu Môn chủ biết?

Chàng mỉm cười:

- Lão không tưởng tại hạ sẽ vào được! Nên khi dùng loạn kiếm phá hủy kỳ thư, lão còn lưu lại ba chiêu cuối sau khi luyện vội hai chiêu đầu!

- Thiếu Môn chủ chỉ nhìn qua đã luyện được ba chiêu này?

Chàng lắc đầu:

- Làm gì nhanh đến vậy? Tại hạ chỉ kịp ghi nhớ và sau đó hủy bỏ toàn bộ thôi! Đi nào! Với hai chiêu trong năm chiêu của lão vừa luyện, tại hạ vẫn có hy vọng thủ thắng!

Vút!

Chàng mãi miết lao đi, để mặc một mình Vô Danh Tẩu lẻo đẹo theo sau.

Vút!

Chàng đến nơi kịp lúc, cũng như lúc nãy khi nghe Vô Danh Tẩu hô hoán, quần hùng đến nơi kịp lúc!

Gã Thiếu giáo chủ với Diệp Mạc và một ít giáo đồ vẫn còn đủ sức chi trì.

Giữa những thầy người đã gục ngã của giáo đồ Thánh Kỳ Giáo, Tri lão trang chủ đang phần nộ giao chiến với Đoàn Vi Hưng, cũng là trang chủ của Ngũ Mai kiếm trang.

Ngũ Mai trang và Bát Quái trang lần đầu đối địch.

Trong khi đó, nhờ có sự tiếp lực của quá nhiều người, Trang Vô Nhận đang tận lực thi triển Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm vừa thức ngộ, giao đấu với lão tặc họ Đinh!

Họ là Độ Nhân đại sư, Đồng Hựu, Thiên Di Thần Kiếm, Cửu Ma Ma, mẫu thân của Viên Tử Quân.

Hạ Lan, Xuân Mai, Viên Tử Quân cùng phe Thánh Kỳ Giáo còn sống sót đang thả sức trừ khử bọn thuộc hạ của lão tặc.

Sư huynh, sư đệ của Không Động phái chưởng môn thì ở ngoài, thỉnh thoảng dùng công phu sở học tiếp lực cho mọi người.

Lão tặc Đinh Nhất Hải không hề có ý vội! Đó là nhận định đầu tiên của Liễu Hận khi nhìn thấy!

Bản lãnh của lão quả nhiên đã tăng cao khác thường. Nội lực cao thâm nhờ Thiên Niên Chu Quả, từ đó đưa đến những chiêu kiếm nếu trước kia không mấy lợi hại thì bây giờ đạt mức lợi hại.

Và như thế, với những chiêu kiếm trước đây lợi hại thì với mức độ nội lực hiện giờ của lão tặc, chiêu kiếm đó phải là thượng thừa!

Liễu Hận còn đang ngẫm nghĩ để tìm hiểu xem tại sao Đinh Nhất Hải lại có thái độ không một chút vội vàng, chàng chợt nghe lão buột miệng tán dương:

- Trang Vô Nhận! Rốt cuộc ngươi cũng thức ngộ được Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Khá khen cho ngươi, bao tâm huyết rồi cũng có ngày thành tựu! Khá lắm! Khá lắm!

Vừa dứt lời, khi bị Thiên Di Thần Kiếm Lưu Hoàng Nhật xuất kỳ bất ý đánh ra một kiếm, Đinh Nhất Hải khẽ cau mặt:

- Chiêu kiếm kếm thế sao? Ta ngỡ được xếp ngang hàng với ta trong câu Nam Thiên Di Bắc Tung Sơn, họ Lưu người phải có bản lãnh lợi hại hơn thế này mới phải! Quả là còn kém!

Chính lúc đó, một tiếng quát phẫn nộ của Tri lão trang chủ vang lên khiến mọi người không thể không nghe lọt tai:

- Đoàn Vi Hưng! Chính do người xúi bẩy, Bất Nguyên nội diệt của ta mới lâm đường lạc lối! Người phải đền tội của chính người. Đờ!

Véo... Véo...

Do nghe thấy, Liễu Hận buộc phải đưa mắt nhìn sang!

Chàng nhìn thấy Đoàn Vi Hưng xem ra có kiếm pháp không cao minh bằng Tri lão trang chủ! Và họ Đoàn đang bị Tri lão trang chủ bức dồn dần vào tử lộ!

Chàng chờ đợi sự phát tác của Đinh Nhất Hải, nếu lão tặc muốn giải nguy cho Đoàn Vi Hưng.

Nào ngờ, lão vẫn tỏ ra đứng đưng khi buột miệng khen vùi một chiêu chưởng của Độ Nhân đại sư:

- Hay lắm! Chưởng này tuy chưa đủ hỏa hầu nhưng căn cơ nội lực kể như khá thâm hậu! Chẳng trách bao đời nay Thiếu Lâm phái luôn được quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc xem là Thái Sơn Bắc Đẩu.

Chàng nghi hoặc vì thái độ kỳ lạ dẫn đến khác thường của lão tặc!

Kể cả khi có tiếng kêu bi thảm vang lên chứng tỏ Đoàn Vi Hưng vừa bị Tri lão trang chủ ban cho một kiếm thương trầm trọng, lão Đinh Nhất Hải như vẫn không để tâm!

Ngẫm nghĩ lại mọi lời lão tặc họ Đinh vừa nói, chàng bỗng hiểu tất cả!

Lão tuy đang bị quần hùng vây khốn nhưng thái độ của lão có khác nào thái độ của một vị sư phụ đang khen tặng hoặc chê trách chỉ điểm cho bọn môn đồ.

Đinh Nhất Hải đang muốn minh chứng cho mọi người biết bản lãnh cao vòi vọi của lão.

Lão muốn mọi người phải khẫu phục tâm phục! Lão có ý dùng tài lực thu phục quần hùng! Lão có dã tâm ngấp nghé ngôi vị Minh chủ võ lâm.

Đồng thời Đoàn Vi Hưng và bao ai khác nữa nếu phải chết cũng mặc kệ, đối với lão họ chỉ là hạng vô dụng, bất tài không đáng được lưu lại! Họ đã hết giá trị lợi dụng!

Kinh ngạc, thán phục và phẫn nộ, cả ba tâm trạng này cùng ập đến với chàng khi vừa hiểu rõ ý đồ thật sự, dụng tâm thật sự của lão ác ma lăm lăm cơ thủ đoạn.

Chàng bật gầm lên:

- Mọi người mau bình tâm, đừng để lời nói và thái độ của lão ma làm lung lạc, xem lão như bậc kỳ nhân đáng ngưỡng mộ!

Tiếng gầm tràn trề nội lực của chàng làm cho Đinh Nhất Hải kinh ngạc!

Lão đưa mắt nhìn chàng:

- Ô, Liễu Hận! Người cũng đến đây ư? Sao nào? Người vẫn còn căm hận ta sao?

Lão muốn ve vãn, xoa dịu chàng?

Đoán biết dã tâm của lão, chàng cười lớn và đưa cho lão xem thanh Bảo Kiếm Ngũ Châu:

- Lão thôi ngay trò lừa mị của lão! Hãy xem ta đang cầm vật gì đây! Ha... ha... ha...

Lão sững người:

- Người...! Hóa ra người đã vào Thánh địa Ngũ Kỳ Giáo?

Khích nộ lão, chàng thản nhiên đáp lời:

- Chẳng những thế, ba chiêu cuối cùng của Ngũ Hành Tuyệt công chưởng, sau khi luyện xong, ta đã phá hủy rồi!

Lão động nộ thật sự:

- Người đã luyện? Và người dám phá hủy?

Chàng lập tức lao vào, tả thủ quật ngay một chưởng Phục Hận:

- Không tin, lão hãy xem đây! Đỡ!

Vù... Vù...

Quần hùng bây giờ đã biết bản lĩnh của chàng là thế nào, họ lùi lại và bán tín bán nghi vì câu nói đã luyện ba chiêu tuyệt chưởng của chàng.

Đinh Nhất Hải cũng kinh nghi khôn xiết nên tuy phát chưởng chống đỡ vẫn bật lên câu quát hỏi:

- Làm thế nào người luyện được nếu không có hai chiêu đầu?

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Tuy bị hạ phong nhưng Liễu Hận do vẫn muốn gây sự hoang mang cho lão nên vẫn quyết liệt lao đến:

- Chưởng thứ hai đây! Đỡ!

Vù...

Lão ngờ ngợ:

- Nào phải Ngũ Hành Tuyệt Công Chưởng? Hãy xem đây thì biết!

Vù... Vù...

Một vầng cương kinh với đủ năm màu sắc Thanh Lam Hồng Bạch Hắc liền xuất hiện theo chiêu chưởng của lão.

Ầm!

Chàng bị chấn lùi ba bước với thần sắc biến đổi. Ngũ Hành Tuyệt Công Chưởng không ngờ lại có mức lợi hại vô thượng.

Lão bật gầm vang:

- Ta tuy chỉ luyện hai chiêu, nhưng dưới gầm trời này có ai hơn được ta! Đỡ!

Vù...

Biết khó thể đối phó nếu chỉ dùng Phục Hận Chưởng, Liễu Hận xuất lực ở tả thủ vừa vẩy kiếm ở hữu thủ:

- Xem chiêu! Đỡ kiếm!

Vù...

Ù... ù...

Lão ngớ người một thoáng rồi cười âm lên như lệnh vỡ:

- Hóa ra người chính là Xích Phát Kim Điện? Nội lực này chỉ có Xích Phát Kim Điện mới có! Người cũng giảo quyết lắm! Ha... ha... ha...

Ầm!

Bùng! Bùng!

Lão vẫn thẳng thế và lập tức lao đến với tả kiếm quay cuồng:

- Kẻ ta phải giết đầu tiên chính là ngươi! Đỡ!

Véo! Véo!

Kiếm của lão như đã nói, lúc này có mức độ lợi hại khác thường nhờ vào nội lực đột ngột tăng cao của lão.

Liễu Hận nào dám thi triển các loại kiếm pháp có mức độ lợi hại kém hơn! Chàng vận toàn lực gầm vang:

- Diệt Gian Kiếm đệ nhất thức! Đỡ!

Véo! Véo!

Choang! Choang! Choang!

Lão không đắc thủ như ý muốn nên phần nộ:

- Diệt Gian Kiếm? Có bằng Ảo Ảnh Tam Quỷ Kiếm không? Đỡ!

Véo! Véo!

Một văng kiếm quang với hai mươi thức biến chột xuất hiện khiến quần hùng thoát nhìn vào phải lo cho chàng.

Chàng liều lĩnh phát chiêu:

- Diệt Gian Kiếm đệ nhị thức! Đỡ!

Véo!

Choang! Choang! Choang!

Lão thất kinh trước dũng lực phi thường của chàng:

- Tiểu tử ngươi không ngờ có được thân thủ này! Lưu ngươi lại là lưu hậu họa! Nạp mạng!

Véo!

Lão xuất kiếm nhanh ảo!

Không may cho lão, lão vận dụng chính Vô Danh Kiếm của chàng, giúp chàng dễ dàng nhận định phương vị!

Chàng bật kiếm với tiếng quát thình nộ:

- Đệ tam thức Diệt Gian Kiếm! Đỡ!

Véo! Véo!

Bất ngờ lão cười vang:

- Ngươi lầm kế ta rồi! Ha... ha... ha...

Vụt!

Lão ném bỏ kiếm và bật bay người lên không.

Vút!

Choang! Choang!

Chiêu kiếm của chàng do đó chỉ chạm phải một thanh kiếm không có người điều động

Chàng nghe lạnh khắp người khi từ bên trên có tiếng gầm ụp xuống:

- Nạp mạng đi nào!

Vù...

Liếc mắt nhìn lên, chàng chỉ nhìn thấy có văng chưởng kinh ngũ sắc!

Ào... Ào...

Lão muốn hủy diệt chàng ngay lập tức dưới chiêu chưởng Ngũ Hành Tuyệt Công.

Đúng lúc tối hậu, chàng do vô phương ngăn đỡ đành ném Ngũ Châu kiếm lên trên và lăn người ra ngoài.

Vụt! Ào...

Ầm!

Hụt một chưởng, Đinh Nhất Hải động sát cơ tung người bám đuối:

- Người vẫn phải chết thôi! Đỡ!

Vù...

Lại một vầng kinh ngũ sắc nữa tiếp tục xuất hiện. Và lần này, Liễu Hận do chưa kịp đứng lên, số chết kể như quá rõ.

Bất ngờ có tiếng quát:

- Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Đỡ!

- Phích Lịch Kiếm! Đỡ!

- Chớ hại mạng tiểu nhi!

- Liễu huynh...

- Thiếu Môn chủ...

Cùng một lúc có nhiều người từ nhiều phương vị nhảy xổ vào, và đều là những nhân vật có quan hệ ít nhiều đến Quỷ Kiếm Môn.

Điều đó khiến Đinh Nhất Hải quên việc dụ hoặc cần có! Lão hươ tay thành vòng, đưa ngọn chưởng ngũ sắc kia thay vì hạ thủ Liễu Hận thì dùng để sát hại toàn bộ Quỷ Kiếm Môn.

- Bọn Quỷ Kiếm Môn bọn người phải chết!

Ào... Ào...

Từ dưới nhìn lên, cung cách phát chiêu của lão như thế nào, Liễu Hận đều nhìn thấy rõ! Và như một tia chớp bất ngờ lóe lên trong tâm trí, chàng chột uốn người và tung cao lên:

- Ngũ Hành Tuyệt Công Chưởng đây này! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Quân hùng không nghe lầm, cả lão nữa cũng không nghe lầm!

Vì vừa rồi, quả nhiên từ ngọn chưởng của chàng cũng lóe lên ánh màu ngũ sắc.

Dư kinh vang dội, khiến những ai đang lao vào đều bị xô bật ra! Nhưng nhờ đó không ai bị mất mạng vì chưởng ngũ sắc của lão tặc!

Lão thất sắc, hạ thân xuống, đối diện với chàng! Lốp tay giả có sáu ngón đã bật ra, để lộ một sự thật trớ tráo:

- Người đã thật sự luyện được...

Chàng quát âm lên:

- Chớ nhiều lời! Đờ!

Vù...

Lại là chưởng ngũ sắc khiến lão phải nhanh tay bật chưởng ngũ sắc đón đỡ!

Vù...

Ầm!

Chàng tuy đang huyết khí sôi trào nhưng vẫn còn một chưởng Ngũ Hành Tuyệt Công nữa:

- Nạp mạng!

Vù...

Lão thất kinh, nhất là biết chàng luyện hơn lão những một chưởng. Do thất kinh nên lão có phần chậm tay hơn.

Vù...

Ầm!

Lão lão đảo cũng như chàng đang đảo đảo.

- Áo Ảnh Tam Quỷ Kiếm! Đờ!

- Phích Lịch Kiếm! Đờ!

- Đền mạng cho chuyết phu!

Véo! Véo!

Vù... ù... Bùng...

Mọi người lại lao ào vào khiến lão phải bán loạn! Nhân đó Liễu Hận bật thét:

- Nạp mạng đi nào!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Phập! Phập!

Hàng loạt những tiếng động loạn vang lên và không một ai biết lão Đinh Nhất Hải là do ai diệt trừ!

Có lẽ do tất cả!

Bàng hoàng trước việc báo thù hoàn thành quá nhanh, những ai có liên quan đến Quỷ Kiếm Môn đều nhìn nhau không thốt nên lời!

Khi nhớ đến thực tại, quần hùng đã rời đi, Thánh Kỳ Giáo cũng đã rời đi! Liễu Hận ngơ ngác tìm kiếm chỉ nhìn thấy hàng chữ nguệch ngoạc do Vô Danh Tẩu lưu lại: "Ta phải về Tây Vực, đa tạ!"

Chàng lại thêm một lần nữa ngơ ngác, đến nỗi quên phắt đi mẫu thân đang nhìn chàng. Và kề cận bên mẫu thân Cửu Ma Ma là ba trang giai nhân hồng phấn đang lú lo chăm sóc với những đôi mắt ngời sáng những hy vọng và âu lo...!

- o O o -